

Arrest

nr. 256 849 van 21 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 23 november 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat B. SOENEN en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraanse nationaliteit te hebben en Pers te zijn. U bent geboren te Teheran op (...) en hebt er uw hele leven gewoond waarvan de laatste vijf jaar in Heravi. U bent ongehuwd en kinderloos, hebt geen broers of zussen en uw beide ouders wonen nog steeds in Teheran. U hebt onderwijs gevolgd tot het zesde middelbaar en was zelfstandig plaatser van ramen en deuren.

In het jaar 1396 (hetgeen overeenkomt met 2017-2018 in de Gregoriaanse kalender) was u een niet-praktiserend moslim die weliswaar een paar regels volgde en tot God sprak. Toch had u nooit een goed gevoel bij de Islam. U kwam er niet tot rust en had het moeilijk met de verplichtingen en de beperkingen die deze religie u oplegde. In die tijd trok u ook wekelijks op met een jeugdvriend, Al.R. (...), die u al kent sinds 1387 of 1388 (hetgeen overeenkomt met 2009 of 2010 in de Gregoriaanse kalender). Al. (...) merkte dat het slecht ging met u en u vertelde hem over de problemen die u had, zowel met de Islam als

op uw werk. Naar aanleiding hiervan vertrouwde Al. (...) u een tijdje nadien toe dat hij bekeerd was tot het Christendom. Hij raadde u aan om uw problemen voor te leggen aan Jezus Christus. U deed dit en een week later nam een oude vriend van u, Am.F. (...), contact met u op. U vertelde hem over uw schulden en Am. (...) heeft u geholpen door u het geld te lenen waardoor uw probleem opgelost werd. U bent ervan overtuigd dat Jezus Christus deze oude vriend gestuurd heeft en u praatte er vervolgens met Al. (...) over. Enkele maanden later ging Hu. (...), een kameraad van Al. (...), mee als jullie afspraken. Ongeveer zes à zeven maanden later kreeg u een verkeersongeval waarbij u bewusteloos raakte. U bent ervan overtuigd dat Jezus Christus u gered heeft en u sprak hierover met Al. (...) waarna deze zei dat Jezus Christus u geselecteerd had. Ongeveer een week tot tien dagen later, op 10 farvardin 1397 (hetgeen overeenkomt met 2 april 2018 in de Gregoriaanse kalender) heeft Al. (...) u meegenomen naar zijn huiskerk waarbij u tot de constatacie kwam dat H. (...) die u al enkele maanden kende, de leider van de huiskerk was. Vanaf dan woonde u één keer per week, op vrijdag, samen met zeven à acht anderen een viering bij waarbij er gebeden werd en jullie de bijbel bestudeerden.

Op 30 Azar 1397 (hetgeen overeenkomt met 21 december 2018) kon u niet naar de viering gaan omdat u moest werken. Uw vriend Ha.A. (...), die eveneens deel uitmaakte van de huiskerk, belde u op en deelde u mee dat hij later was toegekomen aan de huiskerk en had gezien dat de politie de andere leden had opgepakt. U werd bang en bent daarop naar uw vriend Ar. (...) in het noorden van Iran gegaan waar u tot aan uw vertrek uit Iran gebleven bent. Terwijl u daar verbleef stond u via een telefooncel in contact met uw vader en in de daarop volgende dagen vernam u van hem dat de autoriteiten bij u thuis geweest waren en daarbij uw laptop en usbstick in beslag genomen hadden. Ze waren naar u op zoek met de bedoeling u te arresteren en uw vader zei dat u moest vertrekken uit Iran. Uw vader heeft voor u een smokkelaar en de reis geregeld.

U hebt vervolgens Iran illegaal verlaten in de tiende maand van 1397 (hetgeen overeenkomt met eind december 2018 – begin januari 2019) en bent te voet en per auto naar Turkije gereisd waar u twee dagen later bent toegekomen. U hebt er drie dagen verbleven en bent vervolgens te voet verder gereisd naar Griekenland waar u tien dagen later toekwam. U hebt enkele maanden in Griekenland verbleven en bent er in die periode gedoopt op 25 mei 2019. Vanuit Griekenland bent u in juli 2019 met een vals Ests paspoort per vliegtuig naar Frankrijk gereisd waar u dezelfde dag toekwam. U werd er gearresteerd, uw gsm en paspoort werden er in beslag genomen en u kreeg er het bevel om het grondgebied te verlaten. Twee dagen later nam u er de trein naar België waar u bent toegekomen op 1 augustus 2019.

Op 8 augustus 2019 hebt u een verzoek om internationale bescherming ingediend. Bij terugkeer vreest u voor uw leven omwille van uw bekering.

Nadat u Iran verlaten had, hebben uw ouders nog problemen gekend met de Iraanse autoriteiten. Onder meer toen u in Griekenland was, hebt u vernomen dat de autoriteiten uw vader nogmaals hebben lastig gevallen. Verder weet u dat autoriteiten nog langskomen bij uw vader maar zeggen uw ouders dat u zich geen zorgen moet maken.

U bent in het bezit van uw originele Iraanse Mellikaart of nationale kaart alsook van een kopie van uw shenasnameh of Iraanse geboorteboekje. Verder legt u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming een usbstick neer met hierop een videofragment alsook enkele foto's van uw doopsel in Griekenland, een brief van pastor Ho.M. (...) verbonden aan de kerk 'the city of the living God' daterend van 5 juli 2020, een doopcertificaat van dezelfde kerk daterend van 26 juli 2020, een usb-stick met hierop een brief van G.D. (...), verbonden aan 'Voice of Truth' in Athene, daterend van 25 mei 2019 en enkele foto's van uw doopsel in België voor. Tot slot maakt u via uw advocaat per emailbericht een foto over van de verwondingen aan uw aangezicht, opgelopen naar aanleiding van uw verkeersongeval in Iran. Naar aanleiding van uw eerste onderhoud op het CGVS stuurde uw advocaat ook enkele opmerkingen door.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

U vreest de doodstraf te krijgen omwille van problemen met de Iraanse autoriteiten naar aanleiding van uw religieuze activiteiten in de huiskerk na uw bekering. U heeft uw bekering tot het christendom en de daaraan gekoppelde vervolgingsproblemen door de Iraanse autoriteiten echter niet aannemelijk weten te maken.

Uw verklaringen over uw bekeringsproces kunnen namelijk niet overtuigen. Van een verzoeker die beweert zich te hebben bekeerd, kan namelijk verwacht worden dat hij gedetailleerd, consistent en coherent kan vertellen over het proces van zijn bekering en zijn geloofspraktijk zeker gezien de Iraanse context, waar een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is en waar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekken gevolgen heeft voor de verzoeker. Uw verklaringen over uw proces tot bekering, waarna u door Jezus Christus rust hebt gekregen (CGVS I p.15 en CGVS II p.15), zijn weinig overtuigend. U haalt ten eerste problemen met de islam aan als reden tot bekering. U herleidt deze problemen inzake de islam enerzijds tot de beperkingen die de islam u oplegt, zoals het feit dat u niet met uw vriendin op stap kon gaan of iemand kon beminnen, dat u niet zelfstandig kon nadenken, dat u geen hond kon houden, dat sommige tijdens het Muharram rouwfeest veel eten en andere geen eten hadden en dat praktiserende moslims naar meisjes keken (CGVS I p.15) en anderzijds tot stress en onrust die u ervaarde ten gevolge het gedrag van uw islamitische collega's die zeiden dat zij als moslims de besten zijn (CGVS II p.16). Ten eerste zijn de algemene beperkingen die de Islamitische republiek Iran u oplegt niet zomaar te projecteren op de gehele religie. Daarenboven zijn dergelijke beperkingen in Iran niet van de baan wanneer u zich bekeerde tot het christendom. Desondanks verklaarde u zelf dat u in Iran een goed leven had vooraleer de problemen met de autoriteiten begonnen (CGVS I p.10). Bovendien was u voor uw bekering een niet-praktiserend moslim waardoor uw bewering dat u door de Islam niet zelfstandig zou kunnen nadenken of geen vriendin zou kunnen beminnen weinig ernstig. Dit zijn bij uitstek inwendige processen die maar beperkt worden door het geloof indien de betrokkene persoon de beperkingen die het geloof hierover oplegt zodanig geïnternaliseerd heeft, hetgeen niet kan weerhouden worden gezien uw afkeer voor de religie en het feit dat u niet-praktiserend bent. Inzake het gedrag van uw islamitische collega's dat u aanhaalt, blijkt uit uw verklaring dat uw ouders u vrijlieten een godsdienst te kiezen en dat uw moeder bijvoorbeeld wel openstond voor informatie over andere godsdiensten (CGVS II p.16 en 17). Hierdoor is het onmogelijk dergelijk gedrag van uw collega's te projecteren op alle moslims als zouden zij zichzelf als de besten zien die bovendien niet zouden toelaten dat anderen zelf beoordelen hoe ze dagdagelijks moeten leven. Bijgevolg is het evenmin ernstig dat enkel het gedrag van uw collega's een directe aanleiding vormde om als nietpraktiserend moslim een overtuigd en diepgelovig christen te worden.

Naast de problemen die u had met de islam, haalt u tevens twee problematische situaties uit uw persoonlijk leven aan die volgens u door een tussenkomst van Jezus Christus werden opgelost. Zo geeft u ten eerste aan dat u uw financieel probleem hebt voorgelegd aan Jezus Christus waarna deze in de vijfde maand van 1396 een oude vriend heeft laten opduiken die u het geld, 22 miljoen in Iraanse munt, leende (CGVS I p.14 en CGVS II p.17). Er mag echter worden opgeworpen dat het weinig plausibel overkomt dat deze hulp van buitenaf toegeschreven kan worden als een onoverkomelijk probleem dat enkel door een goddelijke tussenkomst van Jezus Christus zou zijn opgelost. Ten eerste was uw helpende vriend een moslim, ten tweede kon u het openstaande bedrag zelfs al na twee of drie maanden, vreemd dat u dit niet exact kunt zeggen, terugbetalen aan hem (CGVS II p.17-18). Deze persoon die u had geholpen kende u reeds sinds de kleuterschool en was een handelaar in grote bedrijven die veel verhuisde. Het lijkt dan ook weinig aannemelijk u voor uzelf uitmaakte dat Jezus Christus tussengekomen is in uw financieel probleem en die oplossing zou hebben aangereikt. Wat dit hele gebeuren eveneens in vraag doet stellen is uw gelaten antwoord op de vraag van het CGVS waarom u eigenlijk niet zelf gewoon twee of drie maand kon wachten om de betaling uit te voeren, aangezien u uw vriend toch zo snel kon uitbetalen (CGVS II p.18). U haalt aan dat u dan een gevangenisstraf wachtte of zoiets. Gevraagd hoe u dat wist, zegt u dat dat normaal is, want een cheque niet betalen is gevangenisstraf (CGVS II p.18). Dat u er zelf duidelijk het raden naar heeft wat de gevolgen zouden zijn geweest van het later betalen van een openstaande schuld ondermijnt de zwaarwichtigheid van het hele gebeuren. Bovendien weerlegt het feit dat u door een moslim uit de financiële problemen werd geholpen ook uw eerdere veralgemening dat u net stress en onrust kreeg van de islam omwille van collega's.

De tweede persoonlijke situatie waarbij u door Jezus Christus gered werd bij een verkeersongeval, kan evenmin overtuigen. Zo stelt u dat u in de twaalfde maand van 1396 een zwaar verkeersongeval had waar u zich verder weinig van kan herinneren. Een wagen had u achteraan aangereden en vervolgens bent u tegen de wagen voor u gebotst. U was even bewusteloos. De chauffeur van een andere wagen die voorbijreed redde u door u aan de kant te leggen. Iedereen die het ongeval heeft gezien, al dan niet op foto, zei dat u het onmogelijk had kunnen overleven (CGVS I p.14). Pas na een paar dagen rusten zou u tot het besef gekomen zijn dat Jezus Christus u gered heeft uit het ongeval omdat u hem toen had

geroepen (CGVS I p.14). Het is echter zeer opmerkelijk dat u praat over een zwaar ongeval waarbij iedere getuige, ter plaatse of nadien op basis van foto's, aangaf dat het een wonder mag heten dat u het ongeval zelfs overleefde (CGVS I p. 14), maar dat u geen enkel medisch attest kunt neerleggen. U haalt aan dat u een ontwrichtte neus had en een wonde op uw hoofd. U zette echter zelf uw ontwrichte neus recht (CGVS I p. 17) en de foto's van uw gezicht en wonde op uw hoofd bent u, op één na, kwijtgeraakt omdat uw gsm werd gestolen (CGVS I, p. 17). De enige foto die u neerlegt van uw ontwrichte neus toont echter geenszins aan dat u als bij wonder levend uit een verkeersongeval zou zijn gekomen. Uit de door u neergelegde foto kan echter niet opgemaakt worden waar deze getrokken werd, onder welke omstandigheden en wanneer. Uw voorstelling van het ongeval dat het een wonder mag heten dat u het overleefd had, lijkt dan ook niet in overeenstemming te zijn met uw daadwerkelijke verwondingen achteraf, waardoor uw bewering door Jezus Christus te zijn gered vragen doet rijzen bij de aannemelijkheid ervan. Daarnaast is het zeer merkwaardig dat u tijdens uw eerste onderhoud niet kunt zeggen wanneer u het ongeval, dat u net naar het christendom bewoog, heeft gehad terwijl u dit tijdens uw tweede onderhoud wel exact kon (CGVS I, p. 17). U haalt aan dat het winter was, maar de maand wist u niet te melden. Het jaartal schatte u op 1397. Tijdens uw tweede onderhoud weet u dan weer exact te melden dat u het ongeval meemaakte in de laatste dagen van de maand esfand, de twaalfde en laatste maand van het jaar 1396. Het mag verwondering heten dat u zich deze voor u zeer belangrijke datum tijdens uw eerste onderhoud niet zou hebben herinnerd, te meer het voorviel in een van de laatste dagen van een jaar. Ook deze vaststelling doet twifelen aan de geloofwaardigheid van het ongeval en al zeker aan de betekenis die het voorval voor uw levenswandel heeft gehad.

Tot slot blijkt er met betrekking tot uw bekeringsproces ook een tegenstrijdigheid in uw verklaringen te zitten die de geloofwaardigheid ervan verder ondermijnt. Zo werd u tijdens het eerste onderhoud gevraagd of het verkeersongeval plaatsvond voordat of nadat u met Hu. (...) op pad ging, waarna u bevestigt dat het ongeval gebeurde nadat u met Hu. (...) op stap was gegaan (CGVS I p. 18). U haalt duidelijk aan dat u en Al. (...) steeds op stap gingen nadat hij u contacteerde (CGVS I p. 14). Ook bij de eerste ontmoeting met Hu. (...) haalde Al. (...) u aan op stap te gaan waarbij één van zijn kameraden mee ging (CGVS I p. 14). Na het eerste onderhoud waarvan u een kopie werd toegestuurd, laat u via uw advocaat de opmerking overmaken dat het verkeersongeval plaatsvond 'voordat' u met Hu. (...) op pad ging. Wanneer er in het tweede onderhoud teruggekomen wordt op het verkeersongeval stelt u dat dit plaatsvond in de twaalfde maand van 1396 en dat u ongeveer tien dagen later uw eerste huiskerk bijwoonde (CGVS II p.15). In het licht van het geheel van uw verklaringen waarbij u stelt dat u reeds zes tot zeven maanden contact had met Hu. (...) (CGVS I p. 17 en CGVS II p.15) is het bijgevolg onmogelijk dat het verkeersongeval plaatsvond 'voordat' u Hu. (...) leerde kennen. Dat u naar aanleiding van de u toegestuurde kopie van het eerste gehoor zelf de bemerking maakt dat dit ongeval toch plaatsvond 'voordat' u met Hu. (...) op stap ging en u bij het begin van uw tweede gehoor stelt geen bijkomende opmerkingen te hebben, toont aan dat de tegenstrijdigheid een vergetelheid noch een misinterpretatie is, maar dat u niet consistent bent inzake deze belangrijke gebeurtenis tijdens uw bekeringsproces, waarbij in uw relaas zowel huiskerkleider Hu. (...) als het verkeersongeval essentiële elementen zijn.

Bovenstaande vaststellingen worden versterkt door het feit dat u amper iets kunt vertellen over hoe uw vriend Al. (...) zich bekeerde, de persoon die net u in contact bracht met uw nieuwe geloof. U weet niet weet hoe lang Al. (...) bekeerd is noch waarom Al. (...) zich bekeerd heeft (CGVS I p.16). Nochtans zou men verwachten dat u meer weet over Al. (...) zijn bekering aangezien hij u aanraadde uw problemen voor te leggen aan Jezus Christus hetgeen u deed. U haalt zelfs aan niet te hebben gevraagd hoe lang hij reeds was bekeerd (CGVS I p.16). U zou wel twee tot drie gevraagd hebben naar de reden van zijn bekering, maar dat hij u hier niets over wilde vertellen omdat dit persoonlijk was. Dit argument overtuigt niet aangezien hij u net toevertrouwde Christen te zijn nadat u hem 'alles' vertelde (CGVS I p.16). In zijn overtuiging naar u toe mag worden verwacht dat hij dan ook over zijn innerlijk bekeringsproces zou hebben gesproken, net zodat u vertrouwen in hem zou krijgen en in zijn bekering. Wat er ook van zij, in uw tweede onderhoud legt u hierover plots heel andere verklaringen af. Zo weet al dat Al. (...) twee of drie jaar vooraleer hij u aansprak bekeerd was en ook dat zijn bekering er kwam nadat er een huidziekte bij hem was vastgesteld. Door zijn bekering had hij een beter gevoel over zijn ziekte, haalt u aan (CGVS II p.13). Dergelijke inconsistente verklaringen over belangrijke elementen ondergraven de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Naast het feit dat uw bekeringsproces in Iran niet kan overtuigen, is ook uw geloofspraktijk in Iran ongeloofwaardig omwille van een belangrijke tegenstrijdigheid in uw verklaringen over uw deelnames aan de huiskerk. Zo stelt u tijdens het eerste onderhoud op het CGVS dat u tien à elf keer een viering in de huiskerk hebt bijgewoond en slechts een tweetal keren niet geweest bent (CGVS I p.18). Tijdens het tweede onderhoud op het CVGS stelt u echter dat u elf à twaalf keer een viering hebt bijgewoond en slechts zeven of acht keer niet geweest bent (CGVS II p.19). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid inzake het aantal keren dat u de huiskerk niet hebt bijgewoond, is uw verklaring voor de tegenstrijdigheid allesbehalve afdoende. U stelt daarin namelijk dat u twee keer niet kon gaan omwille

van uw werk en dat de andere afwezigheden omwille van andere redenen waren (CGVS II p.19). Deze verklaring is echter volstrekt onvoldoende aangezien u tijdens het eerste interview helemaal niet verwezen hebt naar uw werk als reden waarom u twee keer niet kon gaan. U verklaarde toen op de vraag waar het vanaf hing of u kon gaan, dat dit nergens vanaf hing, dat u gewoon ging en dat u niet kon gaan als u iets moest regelen of te doen had, hetgeen slechts twee keer gebeurd was (CGVS I p.18). Dat u - afgezet tegen uw verklaring dat u elke vrijdag naar de huiskerk ging en dat u in totaal tien tot twaalf keer een huiskerk bezocht hebt - niet consistent kan antwoorden op de vragen hoeveel keer en waarom u niet bent kunnen gaan, ondermijnt volledig de geloofwaardigheid met betrekking tot uw deelnames aan de huiskerk in Iran en bijgevolg uw geloofspraktijk in Iran.

Een tweede hoogst opmerkelijk element uit uw verklaring dat de geloofwaardigheid van uw deelname aan de huiskerk verder ondermijnt, is dat men u, in het licht van de Iraanse context inzake huiskerken, zou toegelaten hebben dat u zichzelf liet filmen tijdens het allereerste bezoek aan de huiskerk zoals u zelf verklaarde (CGVS I p.16 en CGVS II p.20). Christelijke huiskerken in Iran zijn uiterst geheim en ervaren een constant risico op spionage door de autoriteiten. U spreekt hieromtrent ook zelf van twee veiligheidsmaatregelen waaraan u zich diende te houden, namelijk stil zijn in het huis en geen opnames maken (CGVS II p.20). Het is dan hoogst verwonderlijk dat men u tijdens uw eerste bezoek aan de huiskerk liet filmen als één van de slechts twee veiligheidsmaatregelen net vooropstelde dat er geen opnames mochten gemaakt worden. Hierover verder bevraagd verklaart u bovendien dat zowel Al. (...) als de andere huiskerkleden tegen de opname waren (CGVS I p.16 en CGVS II p.20). Dat Hu. (...) als huiskerkleider u toch toeliet om reeds bij uw eerste huiskerkbezoek onmiddellijk één van de twee veiligheidsmaatregelen naast u neer te leggen en dit tegen het gedacht van de overige leden, is weinig aannemelijk en ondermijnt uw geloofwaardigheid ten stelligste. Daarenboven kan ook de reden waarom u zich per sé wilde laten filmen niet overtuigen. U stelt dat u de eerste keer in uw leven voor altijd wilde blijven zien (CGVS p.20), maar u wist tot op het laatste moment niet dat u naar een huiskerk gebracht werd en had bovendien een heel ander beeld van wat een kerk was (CGVS II p.18). Dat u desondanks uzelf wilde laten filmen en u zich daarbij naar eigen zeggen niets aantrok van wat de andere erover dachten, is niet aannemelijk temeer u zelf zegt dat u altijd bang was omdat u niet wist wie er in een groep van tien personen misschien van de politie was (CGVS II p.19).

Hierop aansluitend is het eveneens opvallend dat u weinig tot geen informatie hebt over de inval in de huiskerk die aanleiding gaf voor uw vlucht uit Iran. Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat u veelvuldig en met vele mensen in Iran contacten onderhoudt (CGVS I p. 3 en 4). Toch weet u niet welke overheidsdienst de inval uitgevoerd heeft of wie de andere huiskerkleden heeft opgepakt. U weet evenmin welke leden er werden opgepakt (CGVS I p.10 en 11). Ook kan u weinig zeggen over hoe het Al. (...), Ha. (...) of de andere leden van de huiskerk vergaan is na de inval. Zo weet u enkel voor wat betreft Ha. (...) dat ook hij gevlucht is. U kan echter niet zeggen waarheen hij gevlucht is of waar hij momenteel is (CGVS I p.12). Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat u pas na 12 dagen, toen u al in Turkije was, geprobeerd hebt om opnieuw contact op te nemen met Ha. (...) (CGVS I p.12). Het is echter weinig ernstig dat u pas een poging tot contact name zou ondernemen om u te informeren, indien u – zoals u zelf stelt - initieel nooit gedacht had dat u Iran zou moeten verlaten, dat u niet dacht dat u iets zou kunnen overkomen (CGVS I p.10). Meer nog, het getuigt van weinig betrokkenheid bij de huiskerk en de andere leden dat u zich niet sneller tracht te informeren over hun lot als u in de overtuiging was dat u kon terugkeren naar uw normale leven. Uw gebrek aan informatie over de inval en de gevolgen voor de andere leden van de huiskerk staat dan ook haaks op uw voorgehouden vrees. In het bijzonder met betrekking tot uw goede vriend Al. (...), de man die u aanvankelijk tot bekering heeft gebracht, kan hieraan toegevoegd worden dat u, ondanks de band die u voorhoudt te hebben met Al. (...), namelijk een goede vriend sinds het middelbaar, een vriend tegen wie u uw problemen – ook met de Islam – kon vertellen (CGVS I p. 14) en die u 100 procent vertrouwde en u daarom vertelde dat hij zelf bekeerd was (CGVS I p. 16), kon u tijdens het eerste onderhoud niet zeggen wat er met hem gebeurd is (CGVS I p.13). U denkt dat hij gearresteerd is omdat hij u anders zeker zou hebben trachten contacteren desnoods via uw familie. Wanneer de vraag omgekeerd gesteld wordt, blijkt dat u zelf geen ernstige pogingen ondernomen hebt om hem te contacteren. U zegt veel geprobeerd te hebben maar gevraagd wat u dan geprobeerd hebt, blijkt dat u enkel getracht hebt te bellen op zijn telefoonnummer dat niet meer in gebruik bleek te zijn en op het vast toestel van zijn ouders dat niet beantwoord werd. Dat u verder geen andere pogingen ondernomen heeft omdat u niets anders kon doen in die situatie (CGVS p. 13) is uiterst mager als verklaring temeer uw ouders wel in de mogelijkheid blijken te zijn contact te maken met de ouders van Al. (...) via de ouders van Ha. (...) (CGVS II p. 13). Uw houding is dan ook moeilijk in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de conventie van Geneve. Van een verzoeker om internationale bescherming mag verwacht worden dat hij zich spontaan zoveel mogelijk informeert over alle elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Het is overigens merkwaardig dat uw vader tussen het eerste en het tweede onderhoud op het CGVS plots wel op de proppen komt met informatie betreffende Al. (...). Volgens u

komt dit omdat hij dit eerder niet durfde uit schrik afgeluisterd te worden (CGVS II p.12). Deze bewering snijdt echter geen hout aangezien hij u daarvoor wel al in kennis had gesteld over het feit dat Ha. (...), uw andere vriend in de huiskerk, is kunnen vluchten (CGVS I p.12). Bovenstaande vaststelling ondermijnt bijgevolg eveneens de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen.

Vervolgens slaagt u er niet in de inval van de autoriteiten in de huiskerk en de daaraan gekoppelde vervolgingsproblemen nadien aannemelijk te maken. Zo is het op zijn minst merkwaardig dat u geen idee hebt of er al dan niet een officiële aanklacht tegen u werd opgesteld (CGVS I p.6). U geeft enerzijds aan dat u zich hierover niet kan informeren omdat u hiertoe geen toegang hebt (CGVS I p.6) en stelt anderzijds dat u 100 procent zeker bent dat er een officiële klacht is ingediend (CGVS II p.21). U leidt dit laatste echter af uit het feit dat uw vader verhoord werd, maar hebt hierover verder geen aantoonbare zekerheid. Zoals u zelf stelt hebben uw ouders niets officieels ontvangen (CGVS II p. 21). Tot tweemaal toe antwoordt u naast de kwestie wanneer u gevraagd wordt op welke manieren men in Iran informatie kan achterhalen betreffende een officiële aanklacht (CGVS II p.21 en 22) en stelt u dat u zelf geen stappen kan ondernemen omdat u in België bent, noch hebt u advocaat geraadpleegd in Iran (CGVS II p.22). U tast dan ook volledig in het duister met betrekking tot de eventuele juridische gevolgen van uw problemen met de Iraanse autoriteiten. Bovendien legt u geen enkel begin van bewijs betreffende uw voorgehouden problemen voor. Nochtans blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan er een kopie aan het administratief dossier is gevoegd, dat een juridische dossier in Iran online kan worden opgevolgd. Personen betrokken bij een rechtszaak kunnen toegang krijgen tot een database middels een door de rechtbank verstrekte gebruikersnaam en paswoord. Deze database is vervolgens toegankelijk vanaf verschillende weliswaar Iraanse websites. In principe wordt de toegangscode aan de persoon in kwestie verstrekt, doch in zware strafzaken is het eveneens mogelijk dat deze code enkel aan de advocaat wordt overgemaakt. Dat u echter geen enkele poging ondernomen hebt om zich te informeren over een eventuele hangende rechtszaak tegen uw persoon ondermijnt uw voorgehouden vrees. Voorts beweert u wel dat u bij terugkeer zal worden bestraft met de doodstraf (CGVS I p.10 en CGVS II p. 22), maar gevraagd waarop u zich baseert, komt u niet verder dan te stellen dat dit zo is in de islam. Als u gevraagd wordt of u voorbeelden kent, komt u met de verklaring dat u dit enkele jaren geleden gezien hebt op een buitenlands televisiekanaal (CGVS II p.22). Gevraagd waarom u dan zeker bent dat er nog steeds bekeerlingen opgehangen worden in Iran, stelt u dat dit zo in de wet staat. Vervolgens gevraagd welke juridische basis men dan gebruikt om bekeerlingen te executeren in Iran of welke aanklacht men dan gebruikt, komt u respectievelijk niet verder dan te stellen dat de enige reden hun bekering is en dat het afvalligen van het geloof zijn (CGVS II p.22) Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is gevoegd blijkt echter dat wat betreft bekeerlingen de Iraanse autoriteiten naast de leiders mogelijk ook gewone leden van huiskerken viseren waarbij het de autoriteiten er in hoofdzaak om te doen is hen af te schrikken en te intimideren door hen op te pakken voor ondervraging dan wel effectief tot vervolging over te gaan. Normaal gezien worden zij binnen de 24 uur vrijgelaten na betaling van een betaald bedrag en/of na ingestemd te hebben tegenover de autoriteiten dat ze zich in de toekomst niet zullen inlaten met het bekeren van anderen. Voor leiders van huiskerken en personen met actieve bekeringsdrang zijn de autoriteiten evenwel minder mild. Zo blijkt uit de ons beschikbare informatie dat de door de autoriteiten geïdentificeerde personen in dergelijke zaken in Iran beschouwd worden als een bedreiging voor de nationale veiligheid. Het is dan ook onder de noemer van 'misdrijven tegen de nationale veiligheid' dat christelijke bekeerlingen meestal worden gearresteerd en vervolgd in Iran. Hierop staan zware gevangenisstraffen. Uit deze informatie blijkt overigens ook dat het uiterst zeldzaam is dat men in Iran de beschuldiging van apostasie of blasfemie aanvoert. De aanklacht van geloofsafvalligheid tegen christenen komt volgens deze informatie in Iran niet meer voor sinds 2011. Hossein Soodmand is bovendien de laatste christen die na een beschuldiging van apostasie is geëxecuteerd in 1990. Dat u niet op de hoogte bent van de aard van de vervolging die bekeerlingen in Iran boven het hoofd hangt en dat u bovendien geheel onwetendheid bent over de stand van zaken naar aanleiding van uw persoonlijke problemen, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw voorgehouden vrees voor de Iraanse autoriteiten. Op basis van bovenstaande vaststellingen, namelijk dat u onvoldoende informatie heeft over de inval in de huiskerk en hetgeen er met de leden gebeurd is en u nagelaten heeft ernstige pogingen te ondernemen om u hierover te informeren terwijl dit nochtans de directe aanleiding vormde voor u om Iran te ontvluchten alsook het feit dat u totaal onwetend bent over uw eigen mogelijke juridische vervolging door de Iraanse autoriteiten en hier evenmin spontaan enig initiatief genomen hebt u hierover te informeren, dient geconcludeerd dat u allerm minst aannemelijk hebt gemaakt dat u problemen hebt met de Iraanse autoriteiten omwille van uw bekering. Uw claim dat u bij terugkeer met zekerheid zal worden geëxecuteerd (CGVS I p. 10), staat eveneens op losse schroeven aangezien u niet in staat bent mee te delen hoe het bekeerlingen in Iran over het algemeen vergaat wanneer ze ontdekt worden. U kan dan ook niet aantonen dat uw situatie dermate verschillend is, dat u wel een gepronounced vrees voor executie hebt omwille van uw bekering.

Behalve er al ernstige vraagtekens geplaatst kunnen worden bij uw bekering en geloofspraktijk in Iran, wordt de geloofwaardigheid van uw oprechte en diepgelovige bekering volledig ondermijnt door uw verklaringen aangaande uw geloofsbeleving in België. Zo legt u ter staving van uw verzoek een brief voor van pastor Ho.M. (...) verbonden aan de kerk 'the city of the living God' waarin deze in de Engelse taal stelt dat u sinds oktober 2019 trouw aanwezig bent in 'the city of the living God'-kerk in Turnhout en Brussel. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u enkel naar de kerk in Turnhout ging. Gevraagd of er nog andere adressen zijn van de kerk, stelt u van niet (CGVS II p.9). Gevraagd of er één in Brussel is, stelt u niet zeker te zijn omdat u niet in Brussel woont. Gevraagd of u zelf nog in andere kerken of afdelingen geweest bent, zegt u van niet. Wanneer u vervolgens geconfronteerd wordt met de informatie op de brief, stelt u dat er vroeger wel een kleine ruimte was in Brussel en dat deze tijdens de coronacrisis verhuisd is naar een grotere ruimte in Brussel. Gevraagd waarom u dan niet wist dat er toch een kerk was in Brussel was, geeft u aan dat u het niet goed verstaan hebt. Gevraagd of u alsnog in de kerk in Brussel geweest bent, stelt u vervolgens dat u er wel geweest bent maar dat u Brussel niet kent en het daarom niet wist (CGVS II p.9). De vaststelling dat u uw antwoord aanpast naargelang de vraagstelling, en u daardoor incoherente verklaringen aflegt, ondermijnt volledig uw voorgehouden geloofspraktijk in België.

Ook het feit dat u tweemaal gedoopt bent sinds u Iran verlaten hebt en hiervan bewijsstukken in de vorm van foto's, videomateriaal en een doopcertificaat voorlegt, wijzigt bovenvermelde vaststelling dat uw geloofspraktijk ongeloofwaardig is niet. Integendeel, ondanks dat u een eerste keer gedoopt bent in Griekenland, kan u geen overtuigende verklaring geven waarom u uzelf in België een tweede keer liet dopen. In sé schuift u de verantwoordelijkheid voor de tweede doop in België volledig door naar de priester in België. Zo moest u opnieuw gedoopt worden omdat de vader in België zeker wilde zijn dat u alle stappen goed had doorlopen. Volgens hem waren bepaalde zaken tijdens uw doop in Griekenland niet goed uitgevoerd (CGVS II p.5). Uit uw verklaringen blijkt dat het voor uzelf echter niet duidelijk was welke stappen er in Griekenland niet goed uitgevoerd geweest zouden zijn. Omdat uw eerste doop u een goed gevoel gegeven had, was het voor u echter geen probleem om dit een tweede keer te doen (CGVS II p.6). Het kan zeker zijn dat u zich tweemaal liet dopen aangezien het doopsel een belangrijke stap is in een bekeringsproces en één van de slechts twee sacramenten die ook door de protestantse kerken gevierd worden. Het is echter zeer opmerkelijk dan u niet weet waar het, volgens de Belgische priester, in Griekenland fout zou zijn gelopen tijdens uw doopceremonie. Omdat u voorts ook geen overtuigende verklaring kan geven waarom het voor u als gelovige toch noodzakelijk was dat u toch een tweede maal gedoopt werd, - integendeel, u stelt dat u al na uw eerste doopsel rust in uw hart en ander leven gekregen had (CGVS II p.5) - kunnen uw doopsels dan ook niet weerhouden worden als een waarachtige uiting van uw diep geloof.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen, met name dat uw bekeringsproces niet overtuigt, dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw geloofspraktijk in Iran, noch aan de problemen die u naar aanleiding daarvan in Iran met de autoriteiten ondervonden hebt, noch aan uw geloofspraktijk in België, noopt er toe te besluiten dat u enerzijds niet heeft aangetoond dat uw beweerde bekering authentiek en oprecht zou zijn en anderzijds dat u omwille van uw bekering reeds voor uw vlucht in het vizier zou staan van de Iraanse autoriteiten. Bijgevolg heeft u evenmin aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren of dat u als dusdanig gezien zal worden door uw omgeving. Daarenboven hebben beide doopsels plaatsgevonden nadat u Iran verlaten hebt. Voorts blijkt uit informatie, waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier, dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers en dat zij evenmin veel aandacht hebben voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn de personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. U heeft echter niet aannemelijk gemaakt dat u een verhoogd risicoprofiel hebt en bijgevolg kan niet aangenomen worden dat u bij terugkeer een groter risico zou lopen om alsnog in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

Tot slot kunnen er vragen gesteld worden bij de door u afgelegde reisweg. Gezien uw voorgehouden vrees op basis van bovenvermelde vaststellingen ondermijnd is, kan dit niet weerhouden worden als reden waarom u Iran illegaal diende te ontvluchten. De bedenking dat u het land bijgevolg waarschijnlijk legaal verlaten hebt, wordt versterkt door de vaststelling dat u inzake uw identiteitsdocumenten tegenstrijdige verklaringen hebt afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal. Bij de DVZ legt u namelijk geen identiteitsstukken voor en antwoordt u op de vraag waar deze zijn, dat u ze hebt achtergelaten in Iran (verklaring DVZ, d.d. 23/08/2019, vraag 27 - 29). Op het Commissariaat-generaal legt u vervolgens uw originele identiteitskaart of Melli-kaart voor en dit op aanraden van uw advocaat. Gevraagd waarom u deze niet eerder hebt voorgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken, antwoordt u dat men hierom niet gevraagd heeft (CGVS I p.8). Dit is geen afdoende verklaring gezien uit het administratief dossier blijkt dat men u bij DVZ er letterlijk naar

gevraagd heeft. Er dient aangestipt te worden dat op een verzoeker de verplichting rust om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over zijn verzoek om internationale bescherming. Het CGVS mag van u dan ook correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over uw identiteit, plaats(en) van eerder verblijf en de door u afgelegde reisroute (artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet). Doordat u geen afdoende verklaring kan geven waarom u dit nagelaten hebt, rijst het vermoeden dat u uw identiteitsdocumenten moedwillig hebt achtergehouden. Dergelijk gedrag strookt niet met hetgeen het CGVS mag verwachten van een persoon die daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft, hetgeen overigens hierboven al uitvoerig werd weerlegd. Tot slot kan hierover opgemerkt worden dat er bij nazicht op uw Facebookaccount op datum van 26 juni 2020 werd vastgesteld dat u op datum van 7 februari 2019 op uw facebookprofiel 'O.Z. (...)' een filmpje postte waarbij de locatie Spain-Barcelona stond aangegeven. Een afdruk van het desbetreffende bericht is in het dossier gevoegd. Wanneer u hiernaar gevraagd wordt, verklaart u dat dit komt omdat u een verkeerde locatie hebt ingegeven, dat er een fout gebeurde bij het typen en dat u dit niet meer veranderd hebt (CGVS II p.11). Deze verklaring voldoet echter niet omdat u eerder verklaarde dat 'O.Z. (...)' uw facebookprofiel is dat u jaren geleden gebruikte en waarvan u het wachtwoord vergeten bent (CGVS I p. 6 en 7) terwijl bij nazicht op dit facebookprofiel op datum van 16 september 2020, werd vastgesteld dat het bericht met als locatie Spanje plots verwijderd is. Het lijkt er dan ook op dat u zaken wenste uit te wissen na geconfronteerd te zijn geweest met compromitterende informatie. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen dan ook uw verklaringen betreffende uw voorgehouden reisweg en plaatsen van eerder verblijf. Uw gedrag en de vaststellingen in het administratief dossier brengen uw algehele geloofwaardigheid, alsook de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde asielmotieven, in het gedrang.

U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Iran in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, 2 van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-Generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De identiteitsdocumenten die u neerlegde, namelijk uw originele Mellikaart en de kopie van Shenanameh wijzigen de bovenvermelde vaststellingen niet. Uw nationaliteit en identiteit worden namelijk niet betwist. De voorgelegde brieven van de the City of the living God en van de kerk uit Griekenland alsook het doopcertificaat en de foto's en de foto van uw gehavende aangezicht wijzigen bovenstaande vaststellingen evenmin. Dergelijke documenten hebben immers een louter ondersteunende functie en dienen gepaard te gaan met geloofwaardige verklaringen wat in uw geval allesbehalve het geval is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker formuleert wat zich aandient als een enig middel als volgt:

“- Schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 57/1 van de Vreemdelingenwet ;

- Schending van het art. 62 van de Vreemdelingenwet - schending van de materiële motiveringsverplichting ;

- Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;

- Schending van de zorgvuldigheidsverplichting ;

- Schending van het redelijkheidsbeginsel ;

- De verweerder begaat een 'manifeste beoordelingsfout' ;

- Schending van het artikel 4 van de Herschikte Kwalificatierichtlijn.”

Verzoeker vangt zijn betoog aan met een uiteenzetting inzake de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht en stelt dat verweerder hieraan niet heeft voldaan. In dit kader geeft hij onder meer aan:

“Uit verder uiteengezette zal blijken dat geen afdoende verwijzingen zijn naar de individuele situatie en bepaalde essentiële aspecten van de geuite vrees van de minderjarige verzoeker.”

Verzoeker gaat vooreerst in op de neergelegde documenten. In dit kader voert hij aan:

“Documenten moeten meegenomen worden in de beoordeling van alle elementen samen.

De procedure bestaat in feite uit 2 fases.

Eerst worden alle bewijsmiddelen verzameld, daarna worden deze beoordeeld. Het is ook pas in deze tweede fase dat de geloofwaardigheid beoordeeld zal worden (nadrukkelijk op individuele basis) en eventueel het voordeel van de twijfel zal spelen m.b.t. tot niet gestaafde elementen. Dit is standaardrechtspraak van uw zetel. Dit is ook de letter van de wet, meer bepaald het artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

De verweerster acht echter dat de voorgelegde bewijsstukken, de foto's doopcertificaten, video's en de foto van het gehavende aangezicht van de verzoeker een louter ondersteunende functie hebben en steeds gepaard moeten gaan met geloofwaardige verklaringen.

De verweerster laat elk documentair bewijsmiddel buiten beschouwing door de geloofwaardigheid van elk document apart onvoldoende te verklaren om het onderliggende feit aan te tonen.

Zo stelt ze bijvoorbeeld vast dat de foto's van het gehavende aangezicht van de verzoeker, op zich diens ongeval niet kunnen bewijzen.

Dit is inderdaad zo, MAAR daarna laat ze het document buiten beschouwing in de plaats van het document mee te nemen bij de beoordeling of deze bewering geloofwaardig was.

De verzoeker hecht dus niet voldoende bewijswaarde aan de documenten, maakt zo een manifeste beoordelingsfout uit en schendt het artikel 48/6 Vw.”

Vervolgens betoogt verzoeker, verwijzend naar psychologische literatuur, dat er met betrekking tot zijn geheugen onrealistische standaarden werden gebruikt. Hij verwijst naar het rapport “Beyond proof” van UNHCR waarin verwezen wordt naar psychologische literatuur. *“De literatuur stelt dat dingen herinneren en hierover verklaren een stuk ingewikkelder is dan de verweerster in haar beslissing laat uitschijnen.*

De verweerster houdt het als plicht van de verzoeker om accuraat gedetailleerd tot drie maal toe exact hetzelfde te vertellen. Dit is onmogelijk gelet op de psychologische literatuur.

(...)

Ook de detaillering waar de verweerster in de bestreden beslissing naar zoekt is niet in lijn met de psychologische literatuur. De focus ligt enorm op temporele vaststellingen. De Iraanse cultuur is niet zo temporeel-obsessief als de onze.

(...)

Bijna elk element dat de verweerster aanhaalt is een inconsistentie-argument.

Er zijn echter te weinig (doorslaggevende) inconsistenties aanwezig om echt van een ongeloofwaardig relaas te kunnen spreken. De verzoeker spreekt in zijn tweede gehoor zeker niet 20% van zijn vorige gehoor direct tegen. Naar psychologische standaarden is hij dus consistent.

De verzoeker is meer dan hoofdzakelijk consistent, gelet op zijn DVZ-vragenlijst, zijn eerste en zijn tweede CGVS-interview.

Overigens vallen veel van de inconsistenties ook feitelijk te verklaren, wat hieronder uiteengezet is.”

Met betrekking tot zijn bekering, voert verzoeker verder aan:

“Ten eerste stelt de verweerster dat de verzoeker aanhaalt dat die problemen met islam heeft maar ook aangaf niet praktiserend te zijn. Dit is geen inconsistentie aangezien de regels van de staat Iran verweven zijn met de Islam.

Ten tweede stelt de verweerster dat de verzoekers problemen niet weg zijn door islam te verwerpen. Dit omdat de restricties vooral uit de Iraanse staat vloeien. De verzoeker mag volgens de verweerster diens problemen met de Islamitische Republiek Iran niet projecteren op het Islamitisch geloof. Rationeel gezien was er dus geen reden om de Islam te verwerpen volgens de verweerster.

De verweerster stelt zelf dat de Iraanse staat als officiële benaming de Islamitische Republiek Iran heeft. De grondwet bepaalt dat alle wetten en regels gebaseerd moeten zijn op "islamitische criteria" en officiële interpretaties van de sharia. Staat en godsdienst zijn dus iets meer verweven dan hier in België. De regels die de autoriteiten uitvaardigen zijn dan ook vaak religieus geïnspireerd en gelegitimeerd. Stellen dat de verzoeker de achterliggende filosofie van het heersend regime niet aan dit regime mag linken is complete nonsens.

De ideologie van de autoriteiten is uiteraard met henzelf te vereenzelvigen in een land als Iran. Dat de restrictieve natuur van de Iraanse staat en de Islam jonge Iraniërs aanzet om te rebelleren en een ander geloof aan te hangen is volledig in lijn met basale logica. Dit is niet inconsistent.

Ten derde haalt de verweerster aan dat de verzoeker van zijn ouders de vrijheid kreeg zijn eigen geloof te kiezen. Hierdoor is het volledig onmogelijk volgens de verweerster dat de verzoekers islamitische collega's zichzelf superieur voelden aan iedereen die niet islamitisch is. Door dit feit is het onmogelijk dat de verzoeker dit gedrag kan projecteren op alle moslims.

Een logischere redenering is echter dat uit het feit dat in Teheran, een grootstad, progressieve stemmen aanwezig zijn niet kan worden afgeleid dat de overheersende dominante cultuur nog steeds een stringente variant van de Islam is. Het kan niet ontkend worden dat de verzoeker als niet-moslim gediscrimineerd en zelfs vervolgd zal worden, zoals hieronder uiteengezet.

Ten vierde haalt de verweerster aan dat de verzoeker bij het eerste interview amper iets kon vertellen over de redenen waarom Al. (...) zich bekeerd heeft. Het tweede interview gaf de verzoeker aan dat dit onder meer te maken kon hebben met Al. (...)’s huidziekte die minder storend was na zijn bekering. Dit is een logisch gevolg gelet op de boven geciteerde psychologische literatuur: (...).”

Omtrent de lening die hij kreeg van een vriend en het gegeven dat hij hierin het werk van Jezus Christus zag, doet verzoeker gelden:

“Ten eerste haalt de verweerster aan dat het weinig plausibel is dat deze daad aan Jezus Christus kan worden toegeschreven. De mening van de verweerster, die ook van buitenaf gevormd is, is compleet irrelevant ter zake. Het gaat over het bekeringsverhaal van de verzoeker, een intiem innerlijk psychologisch proces dat niet bekeken mag worden van veraf door een compleet cultureel onaangepaste bril.

Het is helemaal niet weinig plausibel dat wanneer de verzoeker een gebed gericht heeft aan een nieuwe Messias en diens problemen enkele dagen later van de baan zijn, dat dit de overtuiging dat hij het ware geloof gevonden heeft versterkt. De verweerster plaatst haar psychologisch denkkader in de plaats van de verzoeker en houdt geen rekening met diens eigen beleving van de situatie.

Ten tweede haalt de verweerster aan dat F.Am. (...) een moslim is en dat dit zou betekenen dat dit geen gunst van Jezus Christus zou kunnen zijn. Er wordt wederom op gewezen dat de verweerster enkel redeneert hoe zij als westerse persoon met een rationeel gericht denkkader zou reageren in dezelfde situatie. Dit is irrelevant.

Daarnaast hoeft niet elk middel dat tot een mirakel leidt op zichzelf christelijk zijn om het mirakel op zich christelijk te maken.

De verzoeker vroeg iets aan een nieuwe religie en kreeg iets. Voor de verzoeker is één en één, twee en deze schrijft dit dus toe aan zijn nieuw geloof. Het middel waarmee Jezus de problemen van de verzoeker oploste is irrelevant.

Ten derde haalt de verweerster aan dat de verzoeker het openstaand bedrag terugbetaalde, binnen de drie maanden, aan F.Am. (...). Ze vraagt zich af waarom de betaling geen 3 maanden uitgesteld kon worden.

Zoals de verzoeker gesteld heeft staan er gevangenisstraffen op het niet betalen van een cheque. De verzoeker weet zoals elke persoon die in het economisch leven actief is dat het niet op tijd terugbetalen van schulden grote consequenties kan hebben. Zodoende is het niet ongeloofwaardig dat hij om zijn relaties met vreemde personen en zijn vrijheid veilig te stellen even een lening aanging bij een vriend.

De verweerster vindt het ook vreemd dat de verzoeker erin slaagde de 22 miljoen Rial in drie maanden terug te betalen.

Schuld: 22.000.000 rial = 522 dollar

Gemiddeld maandloon Teheran: 22.774.595 rial = 541 dollar

De verzoeker heeft een bovengemiddelde job als professionele plaaster van ramen en deuren, een belangrijke stiel. Een schrijnwerker in België rekent gemiddeld 46,105 euro per uur aan. Dit is vele male meer dan het gemiddeld uurloon van 20.14 euro. Dat de verzoeker dus erin slaagde op drie maanden elke maand minder dan 1/3e van zijn loon opzij te zetten om zijn vriend terug te betalen is perfect plausibel.”

Vervolgens gaat verzoeker in op zijn auto-ongeluk in Iran. Hij geeft dienaangaande aan:

“Dit ten eerste omdat de verzoeker zich weinig kan herinneren van het ongeval. De verzoeker verwijst dat het niet onlogisch is om weinig te herinneren van een ongeval met hoofdtrauma. Dit is nu specifiek een van de situaties waar het geloofwaardiger is om er weinig van te herinneren dan veel.

Ten tweede stelt de verweerster dat de foto's aangevoerd door de verzoeker onvoldoende zijn om te besluiten dat hij dit ongeval heeft meegemaakt en vraagt ze zich af waarom de verzoeker geen medische attesten kan voorleggen.

Deze foto's tonen nochtans duidelijk verwondingen in zijn aangezicht. Het feit dat hij er op dat moment niet bij stil stond dat hij dit moest laten attesteren omdat dit handig zou zijn voor een latere asielprocedure is evidentie.

Ten derde stelt de verweerster dat er een discrepantie is tussen het eerste en het tweede interview. In het eerste zei de verweerder dat het ongeval geschat in 1397 (lokale kalender) plaatsvond.

In het tweede schatte hij het op de laatste maand van 1396.

Er wordt gewezen op het UNHCR-Rapport, "beyond proof", dat psychologische literatuur aanhaalt om te stellen dat:

(...)

Deze kleine inconsistentie kan dus ook niet overtuigen.

Ten slotte haalt het CGVS aan dat in beide gehoren de verzoeker beweerde dat het verkeersongeval plaats had nadat hij op stap was beginnen gaan met Hu. (...), maar dat de verzoekers advocaat in een brief aangaf dat het ongeval plaatsvond voor hij op stap ging met Hu. (...). Ook dit is geen onoverkomelijke inconsistentie. Dat de precieze chronologie de verzoeker onduidelijk is een logisch gevolg van de ingrijpende gebeurtenissen die in die periode gebeurd zijn en de lange periode die erover is gegaan."

Met betrekking tot zijn religieuze activiteiten in Iran, voert verzoeker voorts aan:

"Ten eerste haalt ze aan dat op het eerste gehoor de verzoeker aangaf 10-11 keer naar de kerk geweest te zijn en twee keer niet. Op het tweede gehoor was dat 11-12 keer wel en 7-8 keer niet. De verzoeker verklaarde dit doordat hij tweemaal niet kon door werk, maar 5 maal ook gewoon niet gekomen was zonder reden.

De verzoeker is op dit punt wel consistent over het aantal keren dat hij aanwezig was en over de dag van samenkomst, vrijdag. Dit detail dat overigens door de verzoeker verklaard werd is niet van dien aard om twijfels te plaatsen bij diens aanwezigheid in de huiskerk.

Dit is ook consistent met literatuur over huiskerken in Iran:

(...)

Ten tweede haalt de verweerster aan dat het ongewoon is dat de verzoeker zich mocht laten filmen in de kerk zijn allereerste keer. De verzoeker had toen echter al 8 maanden contact met de leider van de huiskerk die overtuigd was van zijn bekering. Zodoende is het niet raar dat hij snel vertrouwd werd. Hij werd immers al 8 maanden beoordeeld op de oprechtheid van zijn geloof zonder dit te weten door Hu. (...)."

Aangaande de inval in de huiskerk, verklaart verzoeker:

"Ten eerste haalt ze aan dat de verzoeker niet specifiek weet welke overheidsdienst hem zocht. Dit is volstrekt normaal. De verzoeker is immers niet op de hoogte van de complexe bevoegdheidsverdelingen in het Iraanse overheidsapparaat. Hij wist voldoende toen zijn kerkgenoten werden opgepakt. Zijn eerste reactie was niet navragen welke specifieke eenheid deze arrestatie ten uitvoer bracht.

Ten tweede wist volgens de verweerster de verzoeker weinig te vertellen over het lot van de anderen. De verzoeker dook onder en ontvluchtte het land. De verzoeker vreesde een onderzoek naar hem met implicaties voor zijn ouders. Het is eerder logisch dat hij niet onmiddellijk iedereen begint te bellen zeker gelet op het feit dat de Iraanse autoriteiten geregeld telefoons afluisteren van wie zij verdenken van leden van huiskerken te zijn.

Ten derde haalt de verweerster aan dat de verzoeker op het eerste gehoor niets over het lot van zijn jeugdvriend Al. (...) wist, maar dat tegen het tweede gehoor hij wel informatie via zijn vader verkreeg. Diezelfde vader had tijdens het eerste gehoor wel al informatie over Ha.(...) een veel minder dichte vriend. Dit is volgens de verweerster raar. Elke persoon beslist echter zelf hoe lang en intens zij onderduiken. Dit wordt niet beoordeeld aan de band van vriendschap met de verzoeker.

Dat Al. (...) meer tijd nodig had om terug contact te leggen ligt enkel aan het feit dat diens angst groter was. Dit is absoluut geen element dat kan doen twifelen aan de verklaringen van de verzoeker. De verweerster schept een logisch kader waar ze de realiteit in probeert te forceren, maar de realiteit is uiteraard complexer."

Omtrent zijn angst en vlucht naar aanleiding van de inval, stelt verzoeker:

"Ten eerste haalt de verweerster aan dat de verzoeker geen weet heeft van welke specifieke aanklacht tegen hem geformuleerd is. Dit baseerde de verweerster onder meer op het feit dat de verzoeker geen documenten van de overheid ontving. Ze kwamen echter wel onderzoek voeren bij zijn ouders en namen zijn laptop in beslag. Ze zeiden ook dat ze hem arresteren gingen als hij daar was. Dit is voldoende voor de verzoeker om te weten. Hij staat op de radar van de autoriteiten en zal nooit meer een huiskerk kunnen bezoeken om zijn geloof te belijden zonder iedereen daar aanwezig in gevaar te brengen.

Dit wordt ook gesterkt door literatuur:

(...)

Ten tweede verwijt de verweerster de verzoeker dat die geen advocaat nam in Iran en dat hij niet trachtte zijn juridisch dossier te raadplegen op afstand. Het grootste probleem dat de verzoeker zal hebben bij terugkeer naar Iran is dat hij onwettig vastgehouden zal worden, dat hij door de autoriteiten geïntimideerd zal worden en dat hem aanklachten ten laste gelegd zullen worden zoals het zijn van een

"gevaar voor de nationale veiligheid". De verzoeker zal misschien nog geen concrete aanklachten op zijn naam hebben. Hij staat wel al op de radar van de autoriteiten en zoals verder aangetoond escaleert de situatie dan snel tot een vervolging.

Ten derde stelt de verweerster dat de verzoeker niet op de hoogte is van de juridische basis waarop zijn veroordeling in Iran gestoeld zou worden bij terugkeer. De verzoeker haalt geloofsafvalligheid aan als materieel feit waarvoor hij vervolgd zou worden. De verweerster stelt dat geloofsafvalligheid als juridische basis in ongebruik is. Er is sinds 2011 niemand meer voor veroordeeld. De verweerster stelt dat enkel leiders van de huiskerken vervolging mogen vrezen.

De feiten voor geloofsafvalligheid en aanwezigheid in een netwerk van huiskerken worden echter wel nog steeds bestraft op basis van de juridische basis "gevaar voor de nationale veiligheid". Dat de verzoeker, die overigens geen jurist is, focust op de materiële feiten boven de juridische kwalificatie is volstrekt normaal. Het materiële feit wordt in casu nog steeds bestraft.

Wat de verweerster stelt strookt niet met objectieve landeninformatie.

Volgens het 'Australian Institute of International Affairs' geldt het volgende:

(...)

Het is dus niet omdat de legale basis die de verweerster aanreikt niet gebruikt wordt dat bekeerlingen niet terecht de dood vrezen in Iran.

De verzoeker kan nog steeds gestraft worden op basis van apostasie!

Sterker nog:

(...)

Het gewoon praten met andere moslims over diens bekering stelt de verzoeker bloot aan een onderzoek of hij niet probeert anderen te bekeren. Dit kan de dood tot gevolg hebben.

De verzoeker kan steeds gestraft worden op basis van aanzetten tot conversie!

Zoals de verweerster zelf aanhaalt worden mensen wel hard gestraft op basis van het feit dat ze een 'bedreiging tegen de nationale veiligheid' zouden zijn. Zij stelt echter dat enkel de leiders van een kerk hiervoor in aanmerking komen. Dit is niet het geval.

Iedereen aanwezig bij een huiskerk stelt zich bloot aan vervolging op basis van het zijn van een "gevaar voor de nationale veiligheid":

(...)

Het zijn dus niet enkel huiskerkleiders die vervolging mogen vrezen.

De verzoeker is zodoende niet paranoïde omdat hij vervolging vreest.

Daarnaast kan de verzoeker niet dezelfde religieuze vrijheden genieten als erkende groepen christenen in Iran:

(...)

De verweerster concludeert dat de verzoeker niet kan aantonen wat er met bekeerlingen gebeurt in Iran. De verzoeker heeft echter weldegelijk grond om vervolging vanwege zijn bekering te vrezen. Zoals alle bekeerde moslims in Iran.

Ten slotte haalt de verweerster aan dat de Iraanse autoriteiten weinig oog hebben voor terugkeerlingen, behalve personen met al een risicoprofiel.

Dit is wel zo, maar verdient een nuancering:

(...)

De verzoeker staat al op de radar van de autoriteiten. Ze vielen zijn familie reeds lastig en deden een huiszoeking.

De verzoeker heeft een risicoprofiel om opgemerkt te worden bij terugkeer."

Verzoeker gaat verder in op de bestreden motivering inzake zijn reisweg. Voorafgaand wijst hij erop dat deze niet de kern van zijn relaas uitmaakt. Vervolgens voert hij aan:

"Enkele ongeloofwaardigheden op dit vlak kunnen niet tot gevolg hebben dat aangetoond is dat de verzoeker geen internationale bescherming behoeft.

De verweerster haalt aan dat de verzoeker bij DVZ niet over identiteitsdocumenten beschikte en voor het CGVS toch zijn originele identiteitskaart voorlegt. Door een misverstand legde de verzoeker dit document niet voor bij de DVZ. In het DVZ-rapport staat "al mijn andere documenten liggen in Iran". De verzoeker legde kort nadat diens advocaat hem wees op het belang van zijn paspoort, dit voor bij het CGVS."

Betreffende zijn religieuze activiteiten in België, betoogt verzoeker:

"Ten eerste, legde de verzoeker om dit te bewijzen een attest van de kerk 'the city of the living god' voor. Dit attest stelt dat de verzoeker sinds oktober 2019 trouw aanwezig is in de kerk in Turnhout en Brussel. De verzoeker gaf enkel aan de locatie in Turnhout te kennen aangezien hij bijna altijd daar naartoe ging. Hij is slechts enkele keren in Brussel geweest en kent deze stad niet goed. De attesterende persoon

wou duidelijk enkel goed doen door elke locatie waar de verzoeker al was geweest op te sommen. Dit zaaide echter een beetje verwarring bij de verzoeker.

Het feit dat de verzoeker sinds zijn aankomst leeft in een volledig andere cultuur, waar hij de taal niet spreekt en hij de plaatsen niet kent is een afdoende verklaring voor dit misverstand.

Ten tweede haalt de verweerster aan dat her raar is dat de verzoeker tweemaal is gedoopt. Dit was omdat het misschien iets fout gelopen was in Griekenland. De Belgische priester wou zeker zijn dat alles goed gelopen was. Deze priester was sceptisch over dopen uitgevoerd in Griekenland en wou het zekere voor het onzekere nemen. De verzoeker had een goed gevoel gehad bij de eerste doop en stemde dus graag in om dit nog eens mee te maken.”

Verzoeker concludeert:

“De verzoeker houdt geen rekening met het documentair bewijs.

De meeste inconsistenties die ze aanhaalt vallen te verklaren.

Het aantal inconsistenties bevindt zich binnen de toegelaten marge zoals vastgesteld door psychologisch onderzoek.

De verzoekers verklaringen zijn gesterkt door objectieve landeninformatie.

De verweerder begaat dus een manifeste beoordelingsfout, schend de bovengenoemde artikelen van de vreemdelingenwet en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur hierboven opgenoemd.

De informatie voorgelegd door de verzoeker volstaat om te kunnen overgaan tot de toekenning van internationale bescherming.”

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande in hoofdorde om de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak met het oog op verder onderzoek terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog de volgende stukken bij het verzoekschrift:

“2. UK Home Office, Country Policy and Information Note Iran: Christians and Christian converts, februari 2020

3. Christian J Anderson, Navigating the Constraints of the Ummah: A Comparison of Christ Movements in Iran and Bangladesh, Int'l Journal of Frontier Missiology, juli- september 2018 ;

4. UNHCR, Beyond Proof Credibility Assessment in EU Asylum Systems, mei 2013, p. 57 ev ;

5. UNHCR, Beyond Proof Credibility Assessment in EU Asylum Systems, mei 2013, p. 139 ev ;

6. UNHCR, Beyond Proof Credibility Assessment in EU Asylum Systems, mei 2013, p. 151 ev ;”

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker, die is geboren in 1993 en aldus meerderjarig is, duidt in het geheel niet welk(e) bepaling(en) van artikel 57/1 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), dat betrekking heeft op verzoeken om internationale bescherming die voor of door een minderjarige vreemdeling worden ingediend, *in casu* en door de bestreden beslissing zou(den) kunnen zijn geschonden. Evenmin duidt hij waaruit deze schending zou bestaan. Derhalve wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

In lijn van het voorgaande, kan eveneens worden opgemerkt dat niet kan worden ingezien waar verzoeker op doelt waar hij aanhaalt dat er in de bestreden beslissing “geen afdoende verwijzingen zijn naar de individuele situatie en bepaalde essentiële aspecten van de geuite vrees van de minderjarige verzoeker”, dat aldus aangenomen kan worden dat deze passage in het verzoekschrift werd opgenomen door onzorgvuldig kopieer- en plakwerk vanwege verzoekers advocaat en dat deze passage bijgevolg verder buiten beschouwing wordt gelaten.

3.2. Dient verder te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van richtlijn 2011/95/EU verstrekt blijkens artikel 39 van deze richtlijn op 21 december 2013. Artikel 4 van deze richtlijn werd omgezet in

Belgisch recht in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan verzoeker zich te dezen niet dienstig en rechtstreeks beroepen op artikel 4 van de voormelde richtlijn.

Met de inhoud van de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet wordt in hetgeen volgt rekening gehouden.

3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft voorts tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.4. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht wordt gesteld dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.5. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.6. Verzoeker stelt zijn land te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land omwille van het gegeven dat hij zich zou hebben bekeerd tot het christendom.

In tegenstelling met wat verzoeker middels een verwijzing naar een bijdrage van UNHCR en psychologische literatuur en middels de blote, boude, algemene, ongefundeerde en niet-gestaafde bewering dat de Iraanse cultuur niet zo "*temporeel-obsessief*" zou zijn als de onze tracht te laten uitschijnen, mag van verzoeker, als verzoeker om internationale bescherming die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, in dit kader redelijkerwijze worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van het relaas, die hij persoonlijk heeft meegemaakt en die de directe aanleiding zouden hebben gevormd voor zijn vertrek uit zijn land. Daar de aangehaalde gebeurtenissen en bekering en de hierop volgende problemen en vlucht uit zijn land van herkomst een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, kunnen zij geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift zodat hij bij machte zou moeten zijn deze op coherente en duidelijke wijze uiteen te zetten. Van verzoeker kan, als verzoeker om internationale bescherming die beweert zich te hebben bekeerd, daarbij tevens verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker om internationale bescherming moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstreckende gevolgen heeft voor de verzoeker om internationale bescherming.

Dient in het licht van het voorgaande vooreerst te worden vastgesteld dat zowel de algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen als de geloofwaardigheid van de concrete, door hem aangevoerde problemen en vrees, ernstig worden ondergraven doordat hij manifest tegenstrijdige, ongeloofwaardige en kennelijk leugenachtige verklaringen aflegde over zijn beweerde reisweg naar België. Dienaangaande, wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Tot slot kunnen er vragen gesteld worden bij de door u afgelegde reisweg. Gezien uw voorgehouden vrees op basis van bovenvermelde vaststellingen ondermijnd is, kan dit niet weerhouden worden als reden waarom u Iran illegaal diende te ontvluchten. De bedenking dat u het land bijgevolg waarschijnlijk legaal verlaten hebt, wordt versterkt door de vaststelling dat u inzake uw identiteitsdocumenten tegenstrijdige verklaringen hebt afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal. Bij de DVZ legt u namelijk geen identiteitsstukken voor en antwoordt u op de vraag waar deze zijn, dat u ze hebt achtergelaten in Iran (verklaring DVZ, d.d. 23/08/2019, vraag 27 - 29). Op het Commissariaat-generaal legt u vervolgens uw originele identiteitskaart of Melli-kaart voor en dit op aanraden van uw advocaat. Gevraagd waarom u deze niet eerder hebt voorgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken, antwoordt u dat men hierom niet gevraagd heeft (CGVS I p.8). Dit is geen afdoende verklaring gezien uit het administratief dossier blijkt dat men u bij DVZ er letterlijk naar gevraagd heeft. Er dient aangestipt te worden dat op een verzoeker de verplichting rust om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over zijn verzoek om internationale bescherming. Het CGVS mag van u dan ook correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over uw identiteit, plaats(en) van eerder verblijf en de door u afgelegde reisroute (artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet). Doordat u geen afdoende verklaring kan geven waarom u dit nagelaten hebt, rijst het vermoeden dat u uw identiteitsdocumenten moedwillig hebt achtergehouden. Dergelijk gedrag strookt niet met hetgeen het CGVS mag verwachten van een persoon die daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft, hetgeen overigens hierboven al uitvoerig werd weerlegd. Tot slot kan hierover opgemerkt worden dat er bij nazicht op uw Facebookaccount op datum van 26 juni 2020 werd vastgesteld dat u op datum van 7 februari 2019 op uw facebookprofiel ‘O.Z. (...)’ een filmpje postte waarbij de locatie Spain-Barcelona stond aangegeven. Een afdruk van het desbetreffende bericht is in het dossier gevoegd. Wanneer u hiernaar gevraagd wordt, verklaart u dat dit komt omdat u een verkeerde locatie hebt ingegeven, dat er een fout gebeurde bij het typen en dat u dit niet meer veranderd hebt (CGVS II p.11). Deze verklaring voldoet echter niet omdat u eerder verklaarde dat ‘O.Z. (...)’ uw facebookprofiel is dat u jaren geleden gebruikte en waarvan u het wachtwoord vergeten bent (CGVS I p. 6 en 7) terwijl bij nazicht op dit facebookprofiel op datum van 16 september 2020, werd vastgesteld dat het bericht met als locatie Spanje plots verwijderd is. Het lijkt er dan ook op dat u zaken wenste uit te wissen na geconfronteerd te zijn geweest met compromitterende informatie. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen dan ook uw verklaringen betreffende uw voorgehouden reisweg en plaatsen van eerder verblijf. Uw gedrag en de vaststellingen in het administratief dossier brengen uw algehele geloofwaardigheid, alsook de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde asielmotieven, in het gedrang.”

Verzoeker slaagt er niet in om de voormelde motieven te ontkrachten. Dat zich bij de DVZ een misverstand zou hebben voorgedaan inzake zijn originele identiteitskaart en dat hiernaar niet zou zijn gevraagd, vindt namelijk niet de minste steun in het dossier kan in het geheel niet worden gevolgd. Uit verzoekers voormelde verklaringen bij de DVZ blijkt immers dat hij aldaar aangaf dat hij nooit een paspoort had gehad en dat hij, wanneer vervolgens gevraagd werd wat de reden was voor het ontbreken van andere persoonlijke documenten, in duidelijke en niet mis te verstande bewoordingen verklaarde dat al zijn andere persoonlijke documenten (waaronder logischerwijze zijn identiteitskaart) nog in Iran lagen (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.27-29).

Voor het overige beperkt verzoeker zich tot een onterechte poging om de voormelde motieven, waaronder deze inzake zijn Facebookprofiel, te minimaliseren en tot het eenvoudigweg poneren dat deze motieven zijn geloofwaardigheid niet zouden ondergraven. Hiermee doet hij geenszins afbreuk aan de voorgaande vaststellingen. Dat verzoeker manifest tegenstrijdige, ongeloofwaardige en kennelijk leugenachtige verklaringen aflegde over zijn beweerde reisweg naar België en zijn identiteitskaart initieel achterhield, getuigt van een verregaand gebrek aan medewerking in zijner hoofde en doet weldegelijk ernstig afbreuk aan zowel de algehele geloofwaardigheid van zijn verklaringen als de geloofwaardigheid van zijn concrete asielmotieven, vrees en nood aan internationale bescherming.

Bijkomend kan in het kader van het voorgaande overigens worden opgemerkt dat verzoeker ook op nog andere vlakken tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn vlucht uit zijn land van herkomst en zijn reisweg naar België. Bij de DVZ verklaarde hij dat hij gedurende twee dagen te voet en met de auto van Iran naar Turkije reisde en dat hij vervolgens, drie dagen later, te voet verder reisde naar Griekenland

(administratief dossier, verklaring DVZ, nr.37). Tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde verzoeker dat hij via een smokkelaar naar Urmiye ging, alwaar hij samen met twee anderen in een camionette moest stappen en moest gaan liggen, alsmede dat zij na vijf tot zes uren uit de camionette werden gehaald en moesten instappen in een personenwagen die hen naar de woning van de smokkelaar bracht. Vervolgens, twee dagen later, zou er een toeristische autocar naar daar zijn gekomen en hen naar Istanbul in Turkije hebben gebracht. Slechts een week later zou hij vervolgens naar een brug zijn gebracht en met een auto verder zijn vervoerd (administratief dossier, notities van het eerste persoonlijk onderhoud, p.11). Tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS gaf verzoeker initieel aan: *“Een smokkelaar heeft mij naar Urmiye gebracht. In dat huis waren nog 2 mensen aanwezig (...) Na een paar dagen kwamen andere mensen ons halen. Ze hebben ons in een kleine camionette gedaan en dan werden we naar een camion gebracht waar we in moesten liggen tot wanneer die persoon een teken zou geven. Daarna kwam hij ons uithalen uit de camion en heb ik een accident gehad in de camion en was mijn wenkbrauw gebroken. De man bracht ons naar zijn huis en daarna heeft iemand ons naar Istanbul gebracht”*. Vervolgens wijzigde hij zijn verklaringen opnieuw en gaf hij aan: *“Ik ben zelf naar Urmia gegaan en daar heeft de mensensmokkelaar ons naar een huis gebracht. We hebben 2 à 3 dagen in het huis van de man verbleven waarna iemand anders ons weer naar Istanbul gebracht heeft”*. Gevraagd waar de camion was, stelde hij voorts: *“Deze wachtte achter een andere vrachtwagen. Om de grens te passeren”* en preciseerde hij dat dit was aan de grens tussen Iran en Turkije. Geconfronteerd met zijn verklaringen tijdens het eerste persoonlijk onderhoud, inzake een toeristische autocar, gaf hij vervolgens aan dat deze slechts na het passeren van de grens kwam. Ermee geconfronteerd dat hij tijdens het eerste persoonlijk onderhoud niet sprak over een camion, noch over een kwetsuur aan zijn hoofd, stelde hij vervolgens ten onrechte dat hij aldaar wel zou hebben gesproken over een camion en diende hij toe te geven dat hij er niets vermeldde over zijn kwetsuur (administratief dossier, notities van het tweede persoonlijk onderhoud, p.10).

Omtrent verzoekers voorgehouden bekering, wordt in de bestreden beslissing en gelet op het voorgaande voorts met reden aangegeven:

“Uw verklaringen over uw proces tot bekering, waarna u door Jezus Christus rust hebt gekregen (CGVS I p.15 en CGVS II p.15), zijn weinig overtuigend. U haalt ten eerste problemen met de islam aan als reden tot bekering. U herleidt deze problemen inzake de islam enerzijds tot de beperkingen die de islam u oplegt, zoals het feit dat u niet met uw vriendin op stap kon gaan of iemand kon beminnen, dat u niet zelfstandig kon nadenken, dat u geen hond kon houden, dat sommige tijdens het Muharram rouwfeest veel eten en andere geen eten hadden en dat praktiserende moslims naar meisjes keken (CGVS I p.15) en anderzijds tot stress en onrust die u ervaarde ten gevolge het gedrag van uw islamitische collega's die zeiden dat zij als moslims de besten zijn (CGVS II p.16). Ten eerste zijn de algemene beperkingen die de Islamitische republiek Iran u oplegt niet zomaar te projecteren op de gehele religie. Daarenboven zijn dergelijke beperkingen in Iran niet van de baan wanneer u zich bekeerde tot het christendom. Desondanks verklaarde u zelf dat u in Iran een goed leven had vooraleer de problemen met de autoriteiten begonnen (CGVS I p.10). Bovendien was u voor uw bekering een niet-praktiserend moslim waardoor uw bewering dat u door de Islam niet zelfstandig zou kunnen nadenken of geen vriendin zou kunnen beminnen weinig ernstig. Dit zijn bij uitstek inwendige processen die maar beperkt worden door het geloof indien de betrokkene persoon de beperkingen die het geloof hierover oplegt zodanig geïnternaliseerd heeft, hetgeen niet kan weerhouden worden gezien uw afkeer voor de religie en het feit dat u niet-praktiserend bent. Inzake het gedrag van uw islamitische collega's dat u aanhaalt, blijkt uit uw verklaring dat uw ouders u vrijlieten een godsdienst te kiezen en dat uw moeder bijvoorbeeld wel openstond voor informatie over andere godsdiensten (CGVS II p.16 en 17). Hierdoor is het onmogelijk dergelijk gedrag van uw collega's te projecteren op alle moslims als zouden zij zichzelf als de besten zien die bovendien niet zouden toelaten dat anderen zelf beoordelen hoe ze dagdagelijks moeten leven. Bijgevolg is het evenmin ernstig dat enkel het gedrag van uw collega's een directe aanleiding vormde om als nietpraktiserend moslim een overtuigd en diepgelovig christen te worden.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Zoals terecht wordt aangehaald in de bestreden beslissing, is het, gelet op zijn eigen concrete gezegden, niet aannemelijk dat de in Iran geldende religieuze beperkingen hem ertoe zouden hebben aangezet zich te bekeren tot het christendom en ontberen verzoekers verklaringen dienaangaande iedere logica. Enerzijds blijkt immers duidelijk uit de voormelde passages uit de notities van zijn persoonlijke onderhouden dat de heersende normen in Iran op hem slechts een beperkte impact hadden. Hij gaf namelijk zelf aan dat hij een goed leven had voor zijn problemen met de autoriteiten begonnen, bleek zelf te kunnen nadenken over zijn religie, was een niet-praktiserende moslim die zich hield aan een paar aan zichzelf opgelegde regels en had ouders die open stonden voor (informatie over) andere religies. Verzoeker bevestigt bovendien in het verzoekschrift dat in Teheran, alwaar hij woonde, de nodige progressieve stemmen aanwezig waren. Anderzijds loste hij de geldende beperkingen op generlei wijze op en veranderde hij zijn situatie

bijgevolg in het geheel niet door zich te bekeren tot het christendom, aangezien de geldende normen in Iran hiermee hetzelfde bleven.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Naast de problemen die u had met de islam, haalt u tevens twee problematische situaties uit uw persoonlijk leven aan die volgens u door een tussenkomst van Jezus Christus werden opgelost. Zo geeft u ten eerste aan dat u uw financieel probleem hebt voorgelegd aan Jezus Christus waarna deze in de vijfde maand van 1396 een oude vriend heeft laten opduiken die u het geld, 22 miljoen in Iraanse munt, leende (CGVS I p.14 en CGVS II p.17). Er mag echter worden opgeworpen dat het weinig plausibel overkomt dat deze hulp van buitenaf toegeschreven kan worden als een onoverkomelijk probleem dat enkel door een goddelijke tussenkomst van Jezus Christus zou zijn opgelost. Ten eerste was uw helpende vriend een moslim, ten tweede kon u het openstaande bedrag zelfs al na twee of drie maanden, vreemd dat u dit niet exact kunt zeggen, terugbetalen aan hem (CGVS II p.17-18). Deze persoon die u had geholpen kende u reeds sinds de kleuterschool en was een handelaar in grote bedrijven die veel verhuisde. Het lijkt dan ook weinig aannemelijk u voor uzelf uitmaakte dat Jezus Christus tussengekomen is in uw financieel probleem en die oplossing zou hebben aangereikt. Wat dit hele gebeuren eveneens in vraag doet stellen is uw gelaten antwoord op de vraag van het CGVS waarom u eigenlijk niet zelf gewoon twee of drie maand kon wachten om de betaling uit te voeren, aangezien u uw vriend toch zo snel kon uitbetalen (CGVS II p.18). U haalt aan dat u dan een gevangenisstraf wachtte of zoiets. Gevraagd hoe u dat wist, zegt u dat dat normaal is, want een cheque niet betalen is gevangenisstraf (CGVS II p.18). Dat u er zelf duidelijk het raden naar heeft wat de gevolgen zouden zijn geweest van het later betalen van een openstaande schuld ondermijnt de zwaarwichtigheid van het hele gebeuren. Bovendien weerlegt het feit dat u door een moslim uit de financiële problemen werd geholpen ook uw eerdere veralgemening dat u net stress en onrust kreeg van de islam omwille van collega's.”

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontcrachten. De vaststelling dat het bevreemdend is dat hij eerder niet kon aangeven of hij het geld binnen twee, dan wel drie maanden terugbetaalde, weerlegt hij door in het verzoekschrift aan te geven dat dit op drie maanden geschiedde niet. Verder benadrukt verzoeker in zijn betoog in het voorliggende verzoekschrift andermaal zelf en uitgebreid dat hij slechts een kleine geldsom, van minder dan een maandloon, nodig had en dat dit de reden was waarom hij deze zo snel kon terugbetalen. Verzoeker reikt daarbij geen dienstig argument aan ter weerlegging van de vaststellingen dat het niet aannemelijk is dat hij gelet op het kleine bedrag eveneens had kunnen (vragen of hij mocht) wachten gedurende een korte periode alvorens dit bedrag zelf terug te betalen en dat hij onwetend bleek en gelaten antwoordde op de gestelde vragen over de gevolgen van een eventuele laattijdige betaling. Dat er een gevangenisstraf zou staan op het niet of laattijdig betalen van een kleine som geld, is in dit kader voorts geenszins aannemelijk en wordt door verzoeker op generlei wijze aangetoond. Dat verzoeker een dermate kleine betalingsachterstand als een onoverkomelijk probleem zou hebben gezien dat enkel door de goddelijke tussenkomst van Jezus Christus zou zijn opgelost, kan verder bezwaarlijk ernstig worden genomen. Dit geldt nog des te meer nu de persoon die hem de oplossing aanreikte geen christen maar een moslim was, nu hij deze persoon reeds kende van in de kleuterschool en nu deze persoon een handelaar in grote bedrijven was die vaak verhuisde. Dat een kleine goede daad vanwege een moslim die hij reeds lang kende verzoeker ervan zou hebben overtuigd dat er sprake zou zijn van een goddelijke tussenkomst vanwege Jezus Christus, is in het geheel niet geloofwaardig.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“De tweede persoonlijke situatie waarbij u door Jezus Christus gered werd bij een verkeersongeval, kan evenmin overtuigen. Zo stelt u dat u in de twaalfde maand van 1396 een zwaar verkeersongeval had waar u zich verder weinig van kan herinneren. Een wagen had u achteraan aangereden en vervolgens bent u tegen de wagen voor u gebotst. U was even bewusteloos. De chauffeur van een andere wagen die voorbijreed redde u door u aan de kant te leggen. Iedereen die het ongeval heeft gezien, al dan niet op foto, zei dat u het onmogelijk had kunnen overleven (CGVS I p.14). Pas na een paar dagen rusten zou u tot het besef gekomen zijn dat Jezus Christus u gered heeft uit het ongeval omdat u hem toen had geroepen (CGVS I p.14). Het is echter zeer opmerkelijk dat u praat over een zwaar ongeval waarbij iedere getuige, ter plaatse of nadien op basis van foto's, aangaf dat het een wonder mag heten dat u het ongeval zelfs overleefde (CGVS I p. 14), maar dat u geen enkel medisch attest kunt neerleggen. U haalt aan dat u een ontwrichtte neus had en een wonde op uw hoofd. U zette echter zelf uw ontwrichtte neus recht (CGVS I p. 17) en de foto's van uw gezicht en wonde op uw hoofd bent u, op één na, kwijtgeraakt omdat uw gsm werd gestolen (CGVS I, p. 17). De enige foto die u neerlegt van uw ontwrichtte neus toont echter geenszins aan dat u als bij wonder levend uit een verkeersongeval zou zijn gekomen. Uit de door u neergelegde foto kan echter niet opgemaakt worden waar deze getrokken werd, onder welke

omstandigheden en wanneer. Uw voorstelling van het ongeval dat het een wonder mag heten dat u het overleefd had, lijkt dan ook niet in overeenstemming te zijn met uw daadwerkelijke verwondingen achteraf, waardoor uw bewering door Jezus Christus te zijn gered vragen doet rijzen bij de aannemelijkheid ervan. Daarnaast is het zeer merkwaardig dat u tijdens uw eerste onderhoud niet kunt zeggen wanneer u het ongeval, dat u net naar het christendom bewoog, heeft gehad terwijl u dit tijdens uw tweede onderhoud wel exact kon (CGVS I, p. 17). U haalt aan dat het winter was, maar de maand wist u niet te melden. Het jaartal schatte u op 1397. Tijdens uw tweede onderhoud weet u dan weer exact te melden dat u het ongeval meemaakte in de laatste dagen van de maand esfand, de twaalfde en laatste maand van het jaar 1396. Het mag verwondering heten dat u zich deze voor u zeer belangrijke datum tijdens uw eerste onderhoud niet zou hebben herinnerd, te meer het voorviel in een van de laatste dagen van een jaar. Ook deze vaststelling doet twifelen aan de geloofwaardigheid van het ongeval en al zeker aan de betekenis die het voorval voor uw levenswandel heeft gehad.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Vooreerst erkent verzoeker dat de neergelegde foto geen bewijs kan vormen voor het gegeven dat het voormelde ongeval werkelijk zou hebben plaatsgevonden. Omwille van de reeds hoger aangehaalde redenen, was het verder geenszins onredelijk om van verzoeker te verwachten dat hij omtrent een dermate bepalende gebeurtenis in zijn relaas en zijn bekeringsproces op een correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze zou kunnen verhalen. Verzoeker bleek hiertoe echter kennelijk niet in staat. Met de bewering dat hij een hoofdtrauma zou hebben opgelopen, biedt hij hiervoor geenszins een dienstige uitleg. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, legt hij ter staving van het ongeval, en dus ook ter staving van het vermeende hoofdtrauma, namelijk geen medisch attest neer. Zelfs indien aangenomen zou kunnen worden dat verzoeker een hoofdtrauma zou hebben opgelopen, *quod non*, dan nog dient overigens te worden opgemerkt dat hij hiermee niet verklaart waarom hij nadien, in België en in het kader van onderhavig verzoek, niet op eenduidige wijze kon aangeven wanneer het betreffende ongeval zou hebben plaatsgevonden. Evenmin verklaart verzoeker hiermee waarom de door hem geschetste en daadwerkelijke verwondingen niet in overeenstemming lijken te zijn met zijn bewering dat het een zwaar ongeval was waarbij iedere getuige, ter plaatse of nadien op basis van foto's, aangaf dat het een wonder was dat hij het ongeval zelfs maar had overleefd.

Tevens wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Tot slot blijkt er met betrekking tot uw bekeringsproces ook een tegenstrijdigheid in uw verklaringen te zitten die de geloofwaardigheid ervan verder ondermijnt. Zo werd u tijdens het eerste onderhoud gevraagd of het verkeersongeval plaatsvond voordat of nadat u met Hu. (...) op pad ging, waarna u bevestigt dat het ongeval gebeurde nadat u met Hu. (...) op stap was gegaan (CGVS I p. 18). U haalt duidelijk aan dat u en Al. (...) steeds op stap gingen nadat hij u contacteerde (CGVS I p. 14). Ook bij de eerste ontmoeting met Hu. (...) haalde Al. (...) u aan op stap te gaan waarbij één van zijn kameraden mee ging (CGVS I p. 14). Na het eerste onderhoud waarvan u een kopie werd toegestuurd, laat u via uw advocaat de opmerking overmaken dat het verkeersongeval plaatsvond ‘voordat’ u met Hu. (...) op pad ging. Wanneer er in het tweede onderhoud teruggekomen wordt op het verkeersongeval stelt u dat dit plaatsvond in de twaalfde maand van 1396 en dat u ongeveer tien dagen later uw eerste huiskerk bijwoonde (CGVS II p.15). In het licht van het geheel van uw verklaringen waarbij u stelt dat u reeds zes tot zeven maanden contact had met Hu. (...) (CGVS I p. 17 en CGVS II p.15) is het bijgevolg onmogelijk dat het verkeersongeval plaatsvond ‘voordat’ u Hu. (...) leerde kennen. Dat u naar aanleiding van de u toegestuurde kopie van het eerste gehoor zelf de bemerking maakt dat dit ongeval toch plaatsvond ‘voordat’ u met Hu. (...) op stap ging en u bij het begin van uw tweede gehoor stelt geen bijkomende opmerkingen te hebben, toont aan dat de tegenstrijdigheid een vergetelheid noch een misinterpretatie is, maar dat u niet consistent bent inzake deze belangrijke gebeurtenis tijdens uw bekeringsproces, waarbij in uw relaas zowel huiskerkleider Hu. (...) als het verkeersongeval essentiële elementen zijn.”

Verzoeker voert, mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, ter weerlegging van de voormelde motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Ten onrechte tracht hij de voorgaande, frappante inconsistenties in zijn verklaringen te vergoelijken. Gelet op de belangrijke en bepalende rol die het ongeval en Hu., de vriend van Al. waarmee hij reeds maandenlang op stap ging en die de leider zou zijn geweest van de huiskerk die hij nadien frequenteerde, zouden hebben gespeeld in zijn relaas en zijn bekeringsproces, was het geenszins onredelijk om van verzoeker te verwachten dat hij zijn eerste ontmoeting met Hu., de maanden gedurende dewelke hij met deze persoon op stap ging en het ongeval op een chronologisch consistente wijze zou kunnen situeren in de tijd. Dit geldt nog des te meer nu verzoeker reeds een paar dagen na het ongeval voor het eerst naar de huiskerk van Hu. zou zijn gegaan (administratief dossier, notities van het tweede persoonlijk onderhoud, p.15).

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Bovenstaande vaststellingen worden versterkt door het feit dat u amper iets kunt vertellen over hoe uw vriend Al. (...) zich bekeerde, de persoon die net u in contact bracht met uw nieuwe geloof. U weet niet weet hoe lang Al. (...) bekeerd is noch waarom Al. (...) zich bekeerd heeft (CGVS I p.16). Nochtans zou men verwachten dat u meer weet over Al. (...) zijn bekering aangezien hij u aanraadde uw problemen voor te leggen aan Jezus Christus hetgeen u deed. U haalt zelfs aan niet te hebben gevraagd hoe lang hij reeds was bekeerd (CGVS I p.16). U zou wel twee tot drie gevraagd hebben naar de reden van zijn bekering, maar dat hij u hier niets over wilde vertellen omdat dit persoonlijk was. Dit argument overtuigt niet aangezien hij u net toevertrouwde Christen te zijn nadat u hem ‘alles’ vertelde (CGVS I p.16). In zijn overtuiging naar u toe mag worden verwacht dat hij dan ook over zijn innerlijk bekeringsproces zou hebben gesproken, net zodat u vertrouwen in hem zou krijgen en in zijn bekering. Wat er ook van zij, in uw tweede onderhoud legt u hierover plots heel andere verklaringen af. Zo weet al dat Al. (...) twee of drie jaar vooraleer hij u aansprak bekeerd was en ook dat zijn bekering er kwam nadat er een huidziekte bij hem was vastgesteld. Door zijn bekering had hij een beter gevoel over zijn ziekte, haalt u aan (CGVS II p.13). Dergelijke inconsistente verklaringen over belangrijke elementen ondergraven de geloofwaardigheid van uw verklaringen.”

Verzoeker voert, mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen omtrent zijn verwijzing naar een bijdrage van UNHCR en psychologische literatuur, ter weerlegging van de voormelde motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Het was, gelet op de bijzonder belangrijke rol die Al. zou hebben gespeeld in zijn bekering en de gesprekken die zij in dit kader zouden hebben gehad, geenszins onredelijk om van verzoeker te verwachten dat hij tijdens zijn beide persoonlijke onderhouds op het CGVS op een coherente, consistente, doorleefde en geloofwaardige wijze zou kunnen verhalen over diens bekering.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht aangegeven:

“Naast het feit dat uw bekeringsproces in Iran niet kan overtuigen, is ook uw geloofspraktijk in Iran ongeloofwaardig omwille van een belangrijke tegenstrijdigheid in uw verklaringen over uw deelnames aan de huiskerk. Zo stelt u tijdens het eerste onderhoud op het CGVS dat u tien à elf keer een viering in de huiskerk hebt bijgewoond en slechts een tweetal keren niet geweest bent (CGVS I p.18). Tijdens het tweede onderhoud op het CVGS stelt u echter dat u elf à twaalf keer een viering hebt bijgewoond en slechts zeven of acht keer niet geweest bent (CGVS II p.19). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid inzake het aantal keren dat u de huiskerk niet hebt bijgewoond, is uw verklaring voor de tegenstrijdigheid allesbehalve afdoende. U stelt daarin namelijk dat u twee keer niet kon gaan omwille van uw werk en dat de andere afwezigheden omwille van andere redenen waren (CGVS II p.19). Deze verklaring is echter volstrekt onvoldoende aangezien u tijdens het eerste interview helemaal niet verwezen hebt naar uw werk als reden waarom u twee keer niet kon gaan. U verklaarde toen op de vraag waar het vanaf hing of u kon gaan, dat dit nergens vanaf hing, dat u gewoon ging en dat u niet kon gaan als u iets moest regelen of te doen had, hetgeen slechts twee keer gebeurd was (CGVS I p.18). Dat u - afgezet tegen uw verklaring dat u elke vrijdag naar de huiskerk ging en dat u in totaal tien tot twaalf keer een huiskerk bezocht hebt - niet consistent kan antwoorden op de vragen hoeveel keer en waarom u niet bent kunnen gaan, ondermijnt volledig de geloofwaardigheid met betrekking tot uw deelnames aan de huiskerk in Iran en bijgevolg uw geloofspraktijk in Iran.”

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontcrachten. Met zijn loutere herhaling en bevestiging van de uitleg die hij tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud verschaftte wanneer hij met de voormelde incoherentie werd geconfronteerd, doet verzoeker op generlei wijze afbreuk aan de voormelde, inzake deze uitleg gedane vaststellingen. Voor het overige tracht verzoeker de voormelde incoherentie omtrent zijn bezoeken aan de huiskerk ten onrechte te minimaliseren. Dat hij de ene maal verklaarde dat hij slechts twee keren afwezig was en de andere maal aangaf dat hij zeven tot acht keren afwezig was, doet weldegelijk ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden religieuze activiteiten in Iran. Dat zijn verklaringen over het aantal keren waarop hij wel ging wel coherent waren en in lijn liggen met objectieve informatie, doet aan deze vaststelling geenszins afbreuk.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing met reden gesteld:

“Een tweede hoogst opmerkelijk element uit uw verklaring dat de geloofwaardigheid van uw deelname aan de huiskerk verder ondermijnt, is dat men u, in het licht van de Iraanse context inzake huiskerken, zou toegelaten hebben dat u zichzelf liet filmen tijdens het allereerste bezoek aan de huiskerk zoals u zelf verklaarde (CGVS I p.16 en CGVS II p.20). Christelijke huiskerken in Iran zijn uiterst geheim en ervaren een constant risico op spionage door de autoriteiten. U spreekt hieromtrent ook zelf van twee veiligheidsmaatregelen waaraan u zich diende te houden, namelijk stil zijn in het huis en geen opnames maken (CGVS II p.20). Het is dan hoogst verwonderlijk dat men u tijdens uw eerste bezoek aan de huiskerk liet filmen als één van de slechts twee veiligheidsmaatregelen net vooropstelde dat er geen opnames mochten gemaakt worden. Hierover verder bevestigd verklaart u bovendien dat zowel Al. (...)

als de andere huiskerkleden tegen de opname waren (CGVS I p.16 en CGVS II p.20). Dat Hu. (...) als huiskerkleider u toch toeliet om reeds bij uw eerste huiskerkbezoek onmiddellijk één van de twee veiligheidsmaatregelen naast u neer te leggen en dit tegen het gedacht van de overige leden, is weinig aannemelijk en ondermijnt uw geloofwaardigheid ten stelligste. Daarenboven kan ook de reden waarom u zich per sé wilde laten filmen niet overtuigen. U stelt dat u de eerste keer in uw leven voor altijd wilde blijven zien (CGVS p.20), maar u wist tot op het laatste moment niet dat u naar een huiskerk gebracht werd en had bovendien een heel ander beeld van wat een kerk was (CGVS II p.18). Dat u desondanks uzelf wilde laten filmen en u zich daarbij naar eigen zeggen niets aantrok van wat de andere erover dachten, is niet aannemelijk temeer u zelf zegt dat u altijd bang was omdat u niet wist wie er in een groep van tien personen misschien van de politie was (CGVS II p.19)."

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Hoe het gegeven dat hij de leider van de huiskerk reeds acht maanden kende en dat deze vertrouwde in verzoeker en diens bekering een verklaring zou kunnen bieden voor het feit dat verzoeker, dit in weerwil van de normaal geldende veiligheidsmaatregelen en van de aperte, aan de door hem geschetste gang van zaken verbonden risico's, risico's waarvan zowel verzoekers kerkgenoten als verzoeker zelf daarenboven duidelijk op de hoogte waren, zichzelf zou hebben willen en mogen laten filmen, kan immers niet worden ingezien. De Raad treedt verweerder aldus bij in de voormelde motivering.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

"Hierop aansluitend is het eveneens opvallend dat u weinig tot geen informatie hebt over de inval in de huiskerk die aanleiding gaf voor uw vlucht uit Iran. Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat u veelvuldig en met vele mensen in Iran contacten onderhoud (CGVS I p. 3 en 4). Toch weet u niet (...) welke leden er werden opgepakt (CGVS I p.10 en 11). Ook kan u weinig zeggen over hoe het Al. (...), Ha. (...) of de andere leden van de huiskerk vergaan is na de inval. Zo weet u enkel voor wat betreft Ha. (...) dat ook hij gevlucht is. U kan echter niet zeggen waarheen hij gevlucht is of waar hij momenteel is (CGVS I p.12). Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat u pas na 12 dagen, toen u al in Turkije was, geprobeerd hebt om opnieuw contact op te nemen met Ha. (...) (CGVS I p.12). Het is echter weinig ernstig dat u pas een poging tot contact name zou ondernemen om u te informeren, indien u – zoals u zelf stelt - initieel nooit gedacht had dat u Iran zou moeten verlaten, dat u niet dacht dat u iets zou kunnen overkomen (CGVS I p.10). Meer nog, het getuigt van weinig betrokkenheid bij de huiskerk en de andere leden dat u zich niet sneller tracht te informeren over hun lot als u in de overtuiging was dat u kon terugkeren naar uw normale leven. Uw gebrek aan informatie over de inval en de gevolgen voor de andere leden van de huiskerk staat dan ook haaks op uw voorgehouden vrees. In het bijzonder met betrekking tot uw goede vriend Al. (...), de man die u aanvankelijk tot bekering heeft gebracht, kan hieraan toegevoegd worden dat u, ondanks de band die u voorhoudt te hebben met Al. (...), namelijk een goede vriend sinds het middelbaar, een vriend tegen wie u uw problemen – ook met de Islam – kon vertellen (CGVS I p. 14) en die u 100 procent vertrouwde en u daarom vertelde dat hij zelf bekeerd was (CGVS I p. 16), kon u tijdens het eerste onderhoud niet zeggen wat er met hem gebeurd is (CGVS I p.13). U denkt dat hij gearresteerd is omdat hij u anders zeker zou hebben trachten contacteren desnoods via uw familie. Wanneer de vraag omgekeerd gesteld wordt, blijkt dat u zelf geen ernstige pogingen ondernomen hebt om hem te contacteren. U zegt veel geprobeerd te hebben maar gevraagd wat u dan geprobeerd hebt, blijkt dat u enkel getracht hebt te bellen op zijn telefoonnummer dat niet meer in gebruik bleek te zijn en op het vast toestel van zijn ouders dat niet beantwoord werd. Dat u verder geen andere pogingen ondernomen heeft omdat u niets anders kon doen in die situatie (CGVS p. 13) is uiterst mager als verklaring temeer uw ouders wel in de mogelijkheid blijken te zijn contact te maken met de ouders van Al. (...) via de ouders van Ha. (...) (CGVS II p. 13). Uw houding is dan ook moeilijk in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de conventie van Geneve. Van een verzoeker om internationale bescherming mag verwacht worden dat hij zich spontaan zoveel mogelijk informeert over alle elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Het is overigens merkwaardig dat uw vader tussen het eerste en het tweede onderhoud op het CGVS plots wel op de proppen komt met informatie betreffende Al. (...). Volgens u komt dit omdat hij dit eerder niet durfde uit schrik afgeluisterd te worden (CGVS II p.12). Deze bewering snijdt echter geen hout aangezien hij u daarvoor wel al in kennis had gesteld over het feit dat Ha. (...), uw andere vriend in de huiskerk, is kunnen vluchten (CGVS I p.12). Bovenstaande vaststelling ondermijnt bijgevolg eveneens de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen."

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontcrachten. Dat hij initieel onderdook en zijn land ontvluchtte, kan geenszins verklaren waarom hij zich nadien niet onmiddellijk terdege informeerde over (het lot van) zijn kerkgenoten. Evenmin kan dit verklaren waarom hij naliet om zich hierover nadien en voorafgaand aan het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS terdege te informeren. Dat hij schrik had dat zijn vader afgeluisterd zou worden, vormt hiervoor omwille van de reeds in de bestreden beslissing aangehaalde reden verder geen dienstige uitleg. Dit weerhield zijn vader immers niet om

informatie over Ha. over te maken. Evenmin verklaart verzoeker hiermee waarom hij niet via andere weg, bijvoorbeeld via Facebook, trachtte contact op te nemen met of zich te informeren over het lot van zijn kerkgenoten in het algemeen en van Al. in het bijzonder. Ten onrechte tracht verzoeker in dit kader andermaal zijn verantwoordelijkheid volledig van zich af te schuiven waar hij laat uitschijnen dat Al. ondergedoken zat en slechts na het eerste persoonlijk onderhoud zelf contact zocht. Zoals terecht wordt aangehaald in de bestreden beslissing, kan redelijkerwijze van een verzoeker om internationale bescherming worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoeker klaarblijkelijk naliet dit zelf te doen en in deze een dermate passieve houding aannam, getuigt weldegelijk van een manifest gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees voor vervolging.

Uit de stukken van het dossier blijkt eveneens dat verzoeker onaannemelijke verklaringen aflegde en onwetend bleek over de huiszoeking die bij hem thuis zou hebben plaatsgevonden. Vooreerst is het in dit kader niet geloofwaardig dat hij, nadat hij door Ha. werd ingelicht over de inval in de huiskerk en werd gewaarschuwd en opgeroepen om zijn leven te redden, zijn ouders niet zou hebben ingelicht en verzocht om zijn laptop en usb-stick te vernietigen of verwijderen. Nog minder aannemelijk is het dat hij zulks zou hebben nagelaten omdat hij ervan uit zou zijn gegaan dat de Iraanse autoriteiten zijn adres niet zouden kunnen achterhalen en dat zijn laptop en usb-stick daar veilig waren (administratief dossier, notities van het tweede persoonlijk onderhoud, p.21). Verder bleek verzoeker zich niet te hebben geïnformeerd over de gang van zaken tijdens de huiszoeking en verviel hij in een aantal gissingen en ongefundeerde beweringen wanneer hij hierover werd ondervraagd. Zo gaf hij aan dat hij dacht dat de personen die de huiszoeking voerden zeker een huiszoekingsbevel hadden en voegde hij toe dat hij dacht dat ze anders niet binnen konden. Vervolgens diende hij echter toe te geven niet zeker te zijn of er een huiszoekingsbevel was (*ibid.*, p.21). Nochtans kon worden verwacht dat verzoeker zich over dergelijke zaken zou hebben geïnformeerd wanneer hij werd ingelicht over de huiszoeking bij hem thuis.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Vervolgens slaagt u er niet in de inval van de autoriteiten in de huiskerk en de daaraan gekoppelde vervolgingsproblemen nadien aannemelijk te maken. Zo is het op zijn minst merkwaardig dat u geen idee hebt of er al dan niet een officiële aanklacht tegen u werd opgesteld (CGVS I p.6). U geeft enerzijds aan dat u zich hierover niet kan informeren omdat u hiertoe geen toegang hebt (CGVS I p.6) en stelt anderzijds dat u 100 procent zeker bent dat er een officiële klacht is ingediend (CGVS II p.21). U leidt dit laatste echter af uit het feit dat uw vader verhoord werd, maar hebt hierover verder geen aantoonbare zekerheid. Zoals u zelf stelt hebben uw ouders niets officieels ontvangen (CGVS II p. 21). Tot tweemaal toe antwoordt u naast de kwestie wanneer u gevraagd wordt op welke manieren men in Iran informatie kan achterhalen betreffende een officiële aanklacht (CGVS II p.21 en 22) en stelt u dat u zelf geen stappen kan ondernemen omdat u in België bent, noch hebt u advocaat geraadpleegd in Iran (CGVS II p.22). U tast dan ook volledig in het duister met betrekking tot de eventuele juridische gevolgen van uw problemen met de Iraanse autoriteiten. Bovendien legt u geen enkel begin van bewijs betreffende uw voorgehouden problemen voor. Nochtans blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan er een kopie aan het administratief dossier is gevoegd, dat een juridische dossier in Iran online kan worden opgevolgd. Personen betrokken bij een rechtszaak kunnen toegang krijgen tot een database middels een door de rechtbank verstrekte gebruikersnaam en paswoord. Deze database is vervolgens toegankelijk vanaf verschillende weliswaar Iraanse websites. In principe wordt de toegangscode aan de persoon in kwestie verstrekt, doch in zware strafzaken is het eveneens mogelijk dat deze code enkel aan de advocaat wordt overgemaakt. Dat u echter geen enkele poging ondernomen hebt om zich te informeren over een eventuele hangende rechtszaak tegen uw persoon ondermijnt uw voorgehouden vrees.”

Verzoeker voert ter weerlegging van de voormelde motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Uit het voorgaande blijkt genoegzaam dat hij klaarblijkelijk heeft nagelaten zich te informeren over de vraag of hij in zijn land van herkomst al dan niet riskeert te worden blootgesteld aan een officiële en juridische vervolging en welke sancties hij in dit kader eventueel zou riskeren. Tevens blijkt hieruit duidelijk dat hij niet eens naging welke hiertoe zijn mogelijkheden waren. Nochtans mocht dit, in tegenstelling met wat hij laat uitschijnen en omwille van de reeds hoger aangehaalde redenen, weldegelijk van hem worden verwacht. Het betreft immers cruciale informatie met het oogmerk om zijn reële situatie en het risico dat hij bij een terugkeer naar zijn land loopt in te schatten.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde bekering tot het christendom in Iran, aan de hieruit voortgesproten problemen en aan de hieruit voortvloeiende, door verzoeker aangehaalde, concrete vrees voor vervolging.

Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing eveneens met recht gemotiveerd:

“Behalve er al ernstige vraagtekens geplaatst kunnen worden bij uw bekering en geloofspraktijk in Iran, wordt de geloofwaardigheid van uw oprechte en diepgelovige bekering volledig ondermijnt door uw verklaringen aangaande uw geloofsbeleving in België. Zo legt u ter staving van uw verzoek een brief voor van pastor Ho.M. (...) verbonden aan de kerk ‘the city of the living God’ waarin deze in de Engelse taal stelt dat u sinds oktober 2019 trouw aanwezig bent in ‘the city of the living God’-kerk in Turnhout en Brussel. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u enkel naar de kerk in Turnhout ging. Gevraagd of er nog andere adressen zijn van de kerk, stelt u van niet (CGVS II p.9). Gevraagd of er één in Brussel is, stelt u niet zeker te zijn omdat u niet in Brussel woont. Gevraagd of u zelf nog in andere kerken of afdelingen geweest bent, zegt u van niet. Wanneer u vervolgens geconfronteerd wordt met de informatie op de brief, stelt u dat er vroeger wel een kleine ruimte was in Brussel en dat deze tijdens de coronacrisis verhuisd is naar een grotere ruimte in Brussel. Gevraagd waarom u dan niet wist dat er toch een kerk was in Brussel was, geeft u aan dat u het niet goed verstaan hebt. Gevraagd of u alsnog in de kerk in Brussel geweest bent, stelt u vervolgens dat u er wel geweest bent maar dat u Brussel niet kent en het daarom niet wist (CGVS II p.9). De vaststelling dat u uw antwoord aanpast naargelang de vraagstelling, en u daardoor incoherente verklaringen aflegt, ondermijnt volledig uw voorgehouden geloofspraktijk in België.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Dat hij in een andere cultuur vertoeft en de taal niet spreekt, kan geen verklaring bieden voor de voormelde vaststellingen. Hiermee kan verzoeker namelijk hoegenaamd niet verklaren waarom hij initieel enkel aangaf dat hij in Turnhout naar de kerk ging en uitdrukkelijk stelde dat deze kerk in België geen andere adressen had, waarom hij nadien aangaf niet zeker te zijn of de kerk een adres in Brussel had maar nogmaals eenduidig bevestigde dat hij naast de kerk in Turnhout niet naar andere kerken of afdelingen ging en waarom hij, nadat hij werd geconfronteerd met de inhoud van de voormelde brief, plots aangaf dat er vroeger wel een adres in Brussel was en dat hij daar was geweest. Verzoekers verklaringen waren duidelijk, niet voor interpretatie vatbaar en met elkaar in strijd. Hij paste zijn verklaringen dan ook klaarblijkelijk aan naargelang de vraagstelling. Met de eenvoudige herhaling van zijn uiteindelijke verklaringen bij het CGVS, doet verzoeker verder geenszins afbreuk aan de voormelde, inzake deze en zijn overige gezegden gedane vaststellingen.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Ook het feit dat u tweemaal gedoopt bent sinds u Iran verlaten hebt en hiervan bewijsstukken in de vorm van foto’s, videomateriaal en een doopcertificaat voorlegt, wijzigt bovenvermelde vaststelling dat uw geloofspraktijk ongeloofwaardig is niet. Integendeel, ondanks dat u een eerste keer gedoopt bent in Griekenland, kan u geen overtuigende verklaring geven waarom u uzelf in België een tweede keer liet dopen. In sé schuift u de verantwoordelijkheid voor de tweede doop in België volledig door naar de priester in België. Zo moest u opnieuw gedoopt worden omdat de vader in België zeker wilde zijn dat u alle stappen goed had doorlopen. Volgens hem waren bepaalde zaken tijdens uw doop in Griekenland niet goed uitgevoerd (CGVS II p.5). Uit uw verklaringen blijkt dat het voor uzelf echter niet duidelijk was welke stappen er in Griekenland niet goed uitgevoerd geweest zouden zijn. Omdat uw eerste doop u een goed gevoel gegeven had, was het voor u echter geen probleem om dit een tweede keer te doen (CGVS II p.6). Het kan zeker zijn dat u zich tweemaal liet dopen aangezien het doopsel een belangrijke stap is in een bekeringsproces en één van de slechts twee sacramenten die ook door de protestantse kerken gevierd worden. Het is echter zeer opmerkelijk dan u niet weet waar het, volgens de Belgische priester, in Griekenland fout zou zijn gelopen tijdens uw doopceremonie. Omdat u voorts ook geen overtuigende verklaring kan geven waarom het voor u als gelovige toch noodzakelijk was dat u toch een tweede maal gedoopt werd, - integendeel, u stelt dat u al na uw eerste doopsel rust in uw hart en ander leven gekregen had (CGVS II p.5) - kunnen uw doopsels dan ook niet weerhouden worden als een waarachtige uiting van uw diep geloof.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Hij komt in wezen immers niet verder dan een loutere herhaling en bevestiging van zijn eerdere gezegden. Hiermee doet hij op generlei wijze afbreuk aan de voormelde, inzake deze gezegden gedane vaststellingen.

De Raad is, mede gelet op de voormelde vaststellingen, met betrekking tot de door verzoeker gevoerde religieuze activiteiten na aankomst in Europa van oordeel dat, gezien verzoeker blijkens het voorgaande kennelijk ongeloofwaardige verklaringen aflegde omtrent zijn beweerde bekering en de hieruit voortgesproten problemen, deze klaarblijkelijk niet zijn ingegeven door een oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging. Ingevolge het volstrekt ongeloofwaardige karakter van verzoekers relaas inzake zijn bekering en problemen, oordeelt de Raad dat verzoekers religieuze activiteiten in Europa een kennelijk en louter opportunistisch karakter hebben en er enkel toe strekken om op deze basis een vorm van internationale bescherming en/of een verblijfsmachtiging te kunnen verwerven.

Derhalve wordt in de bestreden beslissing eveneens terecht aangegeven:

“Het geheel van bovenstaande vaststellingen, met name dat uw bekeringsproces niet overtuigt, dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw geloofspraktijk in Iran, noch aan de problemen die u naar aanleiding daarvan in Iran met de autoriteiten ondervonden hebt, noch aan uw geloofspraktijk in België, noopt er toe te besluiten dat u enerzijds niet heeft aangetoond dat uw beweerde bekering authentiek en oprecht zou zijn en anderzijds dat u omwille van uw bekering reeds voor uw vlucht in het vizier zou staan van de Iraanse autoriteiten. Bijgevolg heeft u evenmin aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren of dat u als dusdanig gezien zal worden door uw omgeving. Daarenboven hebben beide doopsels plaatsgevonden nadat u Iran verlaten hebt. Voorts blijkt uit informatie, waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier, dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers en dat zij evenmin veel aandacht hebben voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn de personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. U heeft echter niet aannemelijk gemaakt dat u een verhoogd risicoprofiel hebt en bijgevolg kan niet aangenomen worden dat u bij terugkeer een groter risico zou lopen om alsnog in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

(...)

De informatie waarop het Commissariaat-Generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.”

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontcrachten. Uit de voorliggende informatie, waaronder de informatie die verzoeker in dit kader zelf citeert in het verzoekschrift, blijkt genoegzaam dat de Iraanse autoriteiten geen interesse hebben in het vervolgen van afgewezen asielzoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. Zij schenken over het algemeen weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en hebben weinig tot geen aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet gezet. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren. Dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoeker, dit mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, zulks in zijner hoofde in het geheel niet aantoot of aannemelijk maakt. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de bewering dat hij zou zijn bekeerd tot het christendom, hij reikt niet één concreet en objectief gegeven aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de autoriteiten weet zouden hebben van zijn activiteiten in Europa en hij maakt, gelet op het aperte opportunistische karakter van deze activiteiten, hoe dan ook niet aannemelijk dat hij daardoor *in concreto* in de negatieve aandacht van zijn autoriteiten zou staan.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan (het oprechte karakter van) verzoekers bekering, dat verzoeker niet aantoot of aannemelijk maakt dat hij zich bij een terugkeer naar zijn land van herkomst als bekeerling zou profileren of als dusdanig zou riskeren te worden beschouwd en dat verzoeker derhalve evenmin aantoot of aannemelijk maakt dat hij ingevolge hiervan problemen zou riskeren of een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin zou dienen te koesteren.

De informatie zoals aangehaald en geciteerd door verzoeker is voor het overige bijgevolg niet dienstig. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Dergelijke algemene informatie kan niet volstaan om aan te tonen of aannemelijk te maken dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, manifest in gebreke.

De neergelegde documenten, opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet concreet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande. Deze motieven worden door de Raad overgenomen en luiden als volgt:

“De identiteitsdocumenten die u neerlegde, namelijk uw originele Mellikaart en de kopie van Shenanameh wijzigen de bovenvermelde vaststellingen niet. Uw nationaliteit en identiteit worden namelijk niet betwist. De voorgelegde brieven van de the City of the living God en van de kerk uit Griekenland alsook het doopcertificaat en de foto’s en de foto van uw gehavende aangezicht wijzigen bovenstaande vaststellingen evenmin. Dergelijke documenten hebben immers een louter

ondersteunende functie en dienen gepaard te gaan met geloofwaardige verklaringen wat in uw geval allesbehalve het geval is.”

Specifiek met betrekking tot de documenten die verzoeker neerlegde ter staving van zijn religieuze activiteiten in Europa en mede gelet op de voormelde vaststellingen inzake verzoekers verklaringen dienaangaande, kan in dit kader worden benadrukt dat dergelijke stukken weliswaar verzoekers aanwezigheid en engagement tijdens de hierin aangehaalde religieuze activiteiten kunnen staven, doch geenszins uitsluitel kunnen bieden over de vraag of en derhalve niet kunnen aantonen dat deze aanwezigheid en dit engagement zijn ingegeven vanuit een oprecht en diepgeworteld religieus engagement. Dat dit in hoofde van verzoeker het geval zou zijn, kan *in casu* en gelet op de hoger gedane vaststellingen in het geheel niet worden aangenomen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.7. Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan de aangevoerde, hoger besproken asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, toont hij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.8. Gelet op het voorgaande, toont verzoeker verder niet aan dat hij vroeger vervolgd is geweest of slachtoffer is geweest van ernstige schade. Derhalve kan hij zich te dezen niet dienstig beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

3.9. Verzoeker duidt voor het overige niet op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel *in casu* en door verweerder zouden zijn geschonden. Bijgevolg worden ook deze schendingen niet dienstig aangevoerd.

3.10. De Raad ziet gelet op hetgeen voorafgaat geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT